

MODLITBA ZA DIECÉZI

*Všemohoucí Bože, děkujeme
za všechny dary a milosti,
kterými jsi zahrnul nás
i předcházející generace naší diecéze.*

*Prosíme tě, pomáhej nám,
ať v rozdílnosti našich služeb
zůstaneme věrni svému poslání
stávat se uprostřed dnešní společnosti
znamením a darem tvé lásky.*

*Dej, ať jsme pevně spojeni s Kristem
i navzájem mezi sebou,
aby tě skrze nás ostatní poznávali
jako Otce a záruku naplnění smyslu života.*

*Na přímluvu Panny Marie, Matky církve,
Patronů svatého Štěpána a Zdislavy
i všech dalších světců a světic
spojených s litoměřickou diecézí
i s celou církví o to prosíme
skrze Krista našeho Pána.*

Amen

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo Mons. Jana Baxanta 3

Duchovní slovo

Velikonoční promluvy litoměřického biskupa 4

Události

Kalendárium - květen 6

Kardinál Josef Beran se vrátil domů 7

Poutě v diecézi

Seznam poutí v květnu a červnu 8

Církevní stavby

Křížová cesta v Jiřetíně pod Jedlovou 9

Představujeme

Rozhovor s autorem filmu Tíha oběti 10

Vzpomínáme

Odešel profesor Karel Stretti 11

Představujeme

Představujeme kaplany pro mládež 12

Diecézní mládež

Co pro mě znamená setkání mládeže 13

Ohlédnutí za setkáním mládeže ve fotografii 14

Do Bruselu za katolíky 16

Zástupci diecéze na celostátní akci 16

Rozjímání

Dvanáct zastavení s prorokem Jeremjášem 17

Zprávy

Zprávy z diecéze 20

Charita

Charita Litoměřice pomáhá v Mongolsku 22

Oblastní charita Most - Domino 23

Pozvánky

Knižní nabídka a pozvánky 24

Fotogalerie

Ohlédnutí za událostmi měsíce 27

Na obálce:

Ewa Bastlová
z Radomí.Na faře v Křešicích
pomáhá od r. 2008

Foto:

Dominik Faustus

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
23. ročník • 1. číslo • 30 KčBISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Úvodní slovo

Milí přátelé, bratři a sestry v Kristu,
věrní odběratelé našeho diecézního
časopisu „Zdislava“,

obdivuji Vaši tichou podporu, neboť časopis, kterému jste věrní, procházel a stále prochází různými peripetiemi. Je tomu tak i v životě, aniž bych se chtěl vymlouvat na zdržení vydávání jednotlivých čísel v loňském roce, ale chci se Vám omluvit za nedostatky, které by mohly způsobit narušení vztahů v celé naší diecézi. Časopis „Zdislava“ je našim společným, tedy diecézním časopisem. Nebylo tomu tak dávno, kdy jiné diecéze naší církevní provincie úroveň a podobu „Zdislavy“ obdivovaly. Rád bych poděkoval všem tvůrcům a přispěvatelům, kteří se vzájemnou spoluprací na tvorbě časopisu, a tím na dobrém jménu naší diecéze, podíleli, a nebylo jich málo, a současně bych rád povzbudil všechny, kteří převzali „veslo“ a budou pokračovat. Nechť jim Bůh žehná a kéž žehná i Vám, drazí naši přátelé.

Letos ze všech stran slyšíme, a je tomu opravdu tak, že rok, který prožíváme, je jubilejní, a navíc „osmičkový“. Není na tom nic zvláštního a možná by v tom byl kus pověry, kdybychom „osmičková“ léta považovali za mimořádně důležitá. Každý rok je krásný a každý má svá výročí a významná jubilea. Nicméně konkrétní letošní skutečnost nás může dovést k zásadnímu zjištění, že veškerá jubilea v různých letech a staletích odvozují svůj původ od let Páně, tedy od narození Ježíše Krista, samozřejmě s jistou logickou historicky danou odchylkou (v roce Spasitelova narození se pochopitelně nepsal rok „nula“ apod.). Nemělo by nám však nic bránit v tom, abychom naše letošní jubilea s radostí v srdci porovnávali s výročí Ježíšovým, abychom dějiny naší země, světadílů Evropy, dějiny životů našich blízkých i našeho vlastního života dávali do souvislosti s Kristem. Jsme křesťané a v současné neklidné době bychom právem měli být hrdi, že ke Kristu patříme, a to nezaslouženě, že nás nese bohatá, dramatická a ušlechtilá minulost křesťanských svědků, světců a světic, že k nim patříme a s nimi vytváříme jednu rodinu. V současném světě, ve kterém se mnozí lidé, naši bližní, cítí jako bezdomovci, vydědenci neznající svou matku a otce, postrádající svůj domov, své sourozence a příbuzné, je vědomí křesťanské sounáležitosti zvláště významné. Velmi bych si přál, kdyby ta letošní jubilea nebyla jen příležitostí k oslavám, a už vůbec ne k oslavám pompézním, ale, aby to pro nás všechny byl popud k rozvěření naší náruče vůči potřebným, nemocným, slabým a neoslavovaným.

+ Jan Baxant

Květná neděle 25. března 2018

Bratři a sestry,

pašijové evangelium, tedy biblická zpráva o umučení našeho Pána Ježíše Krista, v letošním Markově nedělním cyklu čtení, se nám jistě vždy vrývá do paměti i srdce svým dramatem a naléhavostí v našem vlastním křesťanském životě vykonat něco, čím bychom i sobě dokázali, že příběh Spasitele Krista není jen zapadlou historií, ale, že je stále živý a my v něm můžeme objevit i sebe. Lidské osudy jsou sice rozmanité, ale přece tak podobné! Tváří v tvář oddanému Ježíši učinit všechno jen pro nás a naši spásu se v nás nemohou neobjevit otázky o vděčnosti právě Jemu a možná i tiché, ale přece výzvy: „Učiň i ty něco pro druhé!“

Krom pašijí však na Květnou neděli v rozsahu bohoslužby slova slyšíme i další dvě biblická čtení, včetně starozákonního žalmu. Otevřeli jsme knihu Izaiášova prorockví, četli jsme z listu sv. apoštola Pavla Filipánům a připojili jsme část 22. resp. 21. žalmu. I z těchto míst Písma svatého si můžeme vybrat něco, co by doslova „zahrálo u srdce“ a současně i vytrhlo z jisté letargie, ohrožení ztráty vnímavosti k zásadním skutečnostem. Proč např. Hospodin dal proroku Izaiášovi dovedný jazyk? Nikoliv proto, aby se chlubil výřečností, ale, **aby uměl znaveného poučovat útěšujícím slovem**. Schopnost hlásání Božího slova není dekorace hlasatele, tedy křesťana, protože i my všichni jsme hlasateli slovem a životem, ale je to **služba útěchy** všem znaveným. Kolik je v současném světě takových unavených a rozechvělých našich bližních! Když mi dává dobrý Bůh probudit se do nového dne a **otevřít můj sluch a oči**, to není proto, abych vyzvídal, poslouchal za dveřmi a snad druhé odposlouchával. Ušima poslouchá učedník, neboť je to jeho pracovní povinnost. Na pána si my hrát přece nemůžeme, neboť jimi naštěstí ani nejsme! Můj lidský sluch se probouzí ale i proto, abych **naslouchal** – vždyť tolik je těch, kterým nikdo není ochoten naslouchat! Moje oči

Foto: Karel Pech

se neotevírají proto, abych je zavíral před nouzí potřebných, a nejsou otevřené, aby se nečistými pohledy postupně nevyléčitelně **zakalovaly**! Izaiáš svou tvář neskrýval před hanou a slinou. To, co má zůstat na našem těle **nahé**, nezakryté, je naše tvář. Na ní se poznává, **jací** opravdu jsme. Že na Izaiáše a Ježíše samotného plivali, protože svou tvář nezakrývali, neznamenovalo, že byli potupeni a zahanbeni. Hospodin jim pomáhal a pomůže i nám, budeme-li věrni, dá naší tváři ztvrdnout v křemen. Bude nám pomáhat. Rány, bití a plivance mučedníků, věrné svědky víry, nezostudily! Naopak: zocelily je a vyznamenaly.

„Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí, šklebí rty, pokývují hlavou...“ sdělil 22. žalm. Jak ve skutečnosti vypadají ti, kteří se jako posměváčkové pochichtávají s rozšklebenými ústy a kývají hlavou ze strany na stranu před Božím člověkem, o kterém by se zdálo, že ho Bůh opustil? Vypadají jako dobrovolně těžce postižení, nemocní zlobou, znetvoření jako pomatenci. Nemohou ani vypadat jinak vůči tomu, kterého třeba i smečka psů obklíčuje a svírá tlupa zlosynů, ale při němž Hospodin nestojí daleko.

Kristus Ježíš na božské přirozenosti nelpěl, zřekl se sám sebe, vzal na sebe přirozenost služebníka, říká sv. Pavel. To však neznamená, že by božskou přirozenost pošlapal a zneuctil, aby snad nám dal příklad k tomu, abychom svou lidskou přirozenost potupili a pošlapali. Být služebníkem není degradace osobnosti. Znovu a znovu, dnes o Květné

neděli opět, nově chápeme smysl a hodnotu služby. Služby Bohu a lidem: jako vyznamenání, noblesní ušlechtilost a ryzost charakteru.

Zelený čtvrtek 29. března 2018

Missa vespertina

Bratři a sestry, milí přátelé,

večerní bohoslužba Zeleného čtvrtku má svou ojedinělou atmosféru snad právě tím, že se v intenzitě dramatické historie naší spásy vracíme k počátkům eucharistické slavnosti mše svaté, k první mši svaté vůbec, totiž k Poslední večeři Páně. Ano, pro Pána Ježíše poslední, protože se odehrála těsně před jeho smrtí, ale pro nás první a nepostradatelná při věrném následování Krista. Beze mše svaté, bez eucharistického pokrmu a nápoje, bez vydaného a znovu vydávaného Těla Kristova a prolité a znovu prolévané Kristovy krve při každé mši svaté, by se naše následování stalo nemožným: neměli bychom potřebnou výživu a stalo by se i zbytečným, protože by postrádalo smysl: proč následovat někoho, jehož, třeba i významné celoživotní dílo, skončilo jeho smrtí. Při Ježíšově poslední večeři bylo svým způsobem anticipováno, předjímáno to, co se v následujících hodinách a dnech Velkého pátku a Velikonoční noci stalo.

Ježíšem podávaný eucharistický pokrm a nápoj jako podání svého Těla a Krve je úkon jen těžko pochopitelný pro někoho, kdo je zvyklý dávat, ale jen něco, kousek, část a když více, pak jen to, co už sám nepotřebuje. Jedině opravdu věřící katolický křesťan během svého života s Kristem postupně chápe Ježíšovu totální vydanost a zvolna ale důsledně se pokouší krok za krokem o něco podobného v malém, neboť zcela napodobit Vykupitele Krista nelze nikdy. Co je to ona malá cesta následování Krista? Je to například naše služba bližním, ty nepatrné projevy dobré vůle a statečnosti přemáhat nepokoje postojem laskavého prvního vstřícného kroku. Tolik toho současný svět mezilidských vztahů potřebuje! Naše tělesné údy nejsou

sice přiblíženy na kříž a naše krev neteče, přesto špice hřebu má bodnout naši domýšlivost a trn koruny zastavit pýchu, pokud chceme Bohu a lidem upřímně sloužit, a tak měnit svět k lepšímu. Umývání nohou apoštolům na závěr Ježíšovy poslední večeře nebylo jen gestem populismu, ale pokračováním eucharistického děje: to čiňte na mou památku. Dělejte to také. Samozřejmě, nemusíme lidem hned zouvat obuv, abychom jim jejich nohy umývali. Měli bychom však mít Ježíšovu ochotu a, zase v malém, přispěchat potřebným lidem s pomocí, kterou budou akutně potřebovat a která nás bude stát alespoň trochu potu a sebezáporu. I v takových každodenních a běžných situacích se šíří eucharistický duch vydanosti a oběti, do životního prostředí prosakuje atmosféra Poslední večeře, klima, které je schopno ozdravit lidskou rodinu, jejíž nedílnou součástí my křesťané jsme.

Velký pátek 30. března 2018

Bratři a sestry,

homilie, promluva při Památce Umučení Páně při Velkopátečních obřadech, má být velmi stručná, skromná a střízlivá. Žádný kazatelský patos! Kazatelem je totiž v první řadě Kristus a On nikdy nebyl mnohomluvným řečníkem, ani přednášejícím profesorem. Leckdy svá kázání ani nedokončil s poznámkou: kdo má uši, slyš. Chceš-li pochopit, pochop. Těsně před svou smrtí, sice v časové tísní, ale přesto klidně, vyslovil ještě několik slov „na rozloučenou“. Je to oněch známých, v hudbě i literatuře umělecky zpracovaných, protože tak působivých, sedm posledních slov, resp. sedm posledních vět. Nahý, zneuctěný kazatel káže z kazatelny kříže:

1/ „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ Ježíš omlouvá své vrahy podobně, jak to později udělal i sv. Štěpán. Odpuštění není zkratkovité ani slabošské řešení. Je to výraz velkorysé lásky. Bůh pro odpuštění nemá jiný důvod než lásku.

2/ „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ Ono „dnes“ není

vymezením radostného jen jediného dne. To znamená: ode dneška a natrvalo budeš šťastný se mnou a s tak mnohými v nebeském domově u našeho společného Otce.

3/ „Ženo, hle, tvůj syn!“ Tak jako syn potřebuje mít matku, tak matka syna, dceru, dítě. Pro rodiče jsou děti nikoliv náhražkou za potěšení, jež nabízí tento svět, ale pravým bohatstvím, jen stěží vyčíslitelným. Stejně tak pro každé dítě, tedy i pro každého z nás, jsou rodiče těmi, bez kterých bychom neexistovali.

4/ „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Tato těžká otázka není a nemůže u Pána Ježíše být výrazem zoufalství, ale vyjádřením stavu, ve kterém se nalézá: palčivá je bolest výkupného utrpení a je blízká takové tísní zoufalé lidské duše, jež je tragicky zklamaná opuštěností od nejbližších.

5/ „Žízním.“ Vyprahlost je nevidaná, jen těžko představitelná. Ježíšova žízeň nemůže být překlenu ta nápojem, ani nabízeným octem. Kristus žíznil po naší spáse, žíznil po našem věčném životě.

6/ „Dokonáno jest.“ Pravá oběť, tedy oběť nepředstíraná, má hodnotu jen tehdy, pokud je dokončena, dokonána. Do posledního výdechu a poslední kapky krve. Nic Ježíši nezbylo, nic si neponechal pro sebe. Všechno odevzdal.

7/ „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Ježíš je v nejtěžší chvíli, zcela vyčerpan. Není však zničen jedinečný a trvalý projev jeho důvěry k Otci: svěřit se Mu, Tomu, který dopustil, ale neopustil.

Bílá sobota 31. března 2018

Velikonoční vigilie

Bratři a sestry, milí křesťané,

jste-li zvyklí si připomínat významné události v našem životě a slavit např. jmeniny či narozeniny našich blízkých, pak Velikonoční vigilie je pro nás křesťany především příležitostí si uvědomit svou vlastní identitu: čím a kým jsme, když jsme křesťané. Znamená to hluboce pro-

Foto: Karel Pech

myslet, poznané náležitě uchopit a radostný výsledek našeho uvažování patřičně i oslavit. Kdy jindy je pro to důvod než právě o Velikonočních?

Křest kohokoliv z nás, ať už jsme jím byli do Kristova společenství přijati jako nemluvňata, děti nebo dospělí a už vyzralí lidé, vždycky to byla rozhodující chvíle naší lidské existence. Oprávněně se dá mluvit o životě před křtem a po křtu. Čas po křtu je dobou společenství, křesťanské pospolitosti. Člověk může ztratit ty nejbližší z nejbližších, přátele, dokonce i rodiče a sourozence již v útlém věku. Známe několik takových lidí. Totální adopce opuštěného dítěte, vlastně ztraceného jedince v cizotě světa, je ušlechtilý a záslužný čin, Bohem jednou bohatě a štědře odměněným, provázený však zkouškami nepochopení u druhých lidí i samotným rizikem učinit rozhodnutí platné na celý život, tedy rozhodnutí neodvolatelné.

Při křtu se děje něco, co by se mohlo jevit podobně. Je to ale podoba zdánlivá, protože tuto skutečnost neskonale převyšuje. Kristův křest, jímž jsme byli pokřtěni, není totální adopce ze strany Boží ani jakési osvojení človíčka náhle se ocitnuvšího v dosud neznámém a neověřeném světě, který byl rázně odpoután od mateřské pupeční šňůry a mateřského prsu s mléčnou životodárnou výživou. Křest je mimořádný úkon Boží dobroty a lásky

KVĚTEN

plynoucí z výkupné Kristovy oběti, zařazení nově pokřtěného do vlastní Boží rodiny, a to do řady první, totiž milovaných Božích dětí. V Boží rodině nejsou oddělené dětské kasty: první řada těch nejmilejších, druhá řada milovaných, třetí řada trpěných, čtvrtá řada problematických atd. Křtem se stáváme s Kristem stejným Božím dítětem, dcerou či synem, stejně milovaným, stejně chráněným, stejně zodpovědným a dospělým. V Boží rodině se nehraje na rodinu. Boží děti, my křesťané a křesťanky, nepředstíráme sourozenectví s Ježíšem. Není to žádné jakoby příbuzenství. Božími dětmi jsme, příbuznými Kristovými jsme, do Boží rodiny patříme a společně ji vytváříme. Můžeme se někdy chovat díky svým hloupostem tak, že by to z Boží strany vyžadovalo útrpnost a soucit s problematickými a nesnadno snesitelnými členy domácnosti, ale to by byly jen a jen naše dojmy. Bůh nás má všechny v první řadě své pozornosti lásky a milosrdenství. Má nás všechny stejně rád!

Hod Boží velikonoční 1. dubna 2018

Jan 20,1-9

Bratři a sestry,

pochovávat naše drahé zemřelé, loučit se s nimi a modlit se za ně, oprávněně patří mezi skutky křesťanského milosrdenství. S tím souvisejí i naše návštěvy hřbitovů s hroby našich zesnulých rodičů, sourozenců, příbuzných přátel a známých, často našich skutečných dobrodinců. Marie Magdalena a po ní, resp. po její první novozákonní velikonoční zprávě, i apoštolové Petr a Jan, donedávna žáci a na příště už jen přátelé, nepřicházejí a neběží na hřbitov ke Kristovu hrobu, aby vykonali skutek milosrdné lásky. Marie Magdalská měla svůj důvod a mohla uvažovat o službě balzamování mrtvého Ježíšova těla, stejně tak i Petr s Janem překvapení spěchají ke hrobu s pochopitelnou lidskou zvědavostí. Znovu zdůrazňuji: neocitli se na hřbitově, i když u hrobu byli.

Svaté pole s prázdnými hroby není hřbitovem. Prázdný hrob vykopáný

v zemi jako jáma se může každému smrtelníkovi stát nebezpečnou léčkou, zvláště v přítomí před rozbrskem. A prázdná, ve skále vytesaná prostora, snad někdy budoucím mauzoleem, jen těžko by přitahovala pozornost tehdy ještě vyděšených Ježíšových učedníků. Odehrálo se tu něco zcela zásadního. Všichni tři: Magdalena, Petr i Jan, nahlížíjí víc než jen prázdný hrob. Začínají chápat souvislosti, skládají si jednotlivá Ježíšova kázání, kterým sice dříve naslouchali, ale ne všem rozuměli, dochází jim, že živý nemůže žít mezi mrtvými, živý – vzkříšený nebydlí v hrobě na hřbitově.

Všechna pozdější a v Bibli i zaznamenaná pojetí a domněnky o velikonoční události, a nebylo jich málo a opakují se v různých mutacích až dodnes, např., že mrtvé tělo Ježíšovi učedníci potají odnesli, nebo je někdo ukradl, nebo kdosi mrtvolu po přijetí úplatku skrývá na neznámém místě, nebo že je to všechno smyšlenka a podvod... To všechno se mohlo a může v lidské fantazii objevit. Prostý fakt víry, že Ježíš žije, že Boha nelze usmrtit a zničit jeho božskou moc, že ke zmrtvýchvstání, o kterém Ježíš mluvil, skutečně došlo a božským zásahem mohlo dojít, ve srovnání se všemi možnými lidskými domněnkami, tento fakt víry vystupuje jako vznešené, noblesní a ušlechtilé přesvědčení. Buďme šťastni, že jsme věřícími křesťany!

Foto: M.W. Dvořáková

Bývalo a je poměrně obvyklé, že pražskými arcibiskupy se stávají pastýři některé z jiných českých diecézí. Z litoměřických biskupů se správcem pražské arcidiecéze stal pouze Václav Leopold Chlumčanský v roce 1815. Jeho předchůdce Jana Adam Vratislav z Mitrovic byl do stejné funkce jmenován 5. května 1733, tedy před 285 lety, ovšem nečekaně zemřel 2. června téhož roku ještě před intronizací, již by se oficiálně ujal svého úřadu. Vratislav z Mitrovic, který byl původně v letech 1710–1721 biskupem v Hradci Králové, spravoval litoměřickou diecézi celkem 12 let, během nichž například započalo úsilí o zřízení diecézního semináře, velké úsilí také věnoval plnému obsazení všech tehdejších farností.

Oproti jiným řádům působili piaristé v litoměřické diecézi spíše okrajově. Skutečně epizodní byly existence jejich kolejí v Kadani či Liberci, známější (zejména díky skvostnému, byť již zbouranému kostelu) je jejich působení v Mostě. Značné proslulosti naopak dosáhlo jejich gymnázium v Kosmonosech, resp. Mladé Boleslavi, kam bylo v roce 1786 přeloženo. Díky přízni hraběte Kinského se na počátku 60. let 18. století v Novém Boru uvažovalo o zřízení piaristické koleje a nižší realky, kde by členové tohoto řádu vyučovali. První piaristé do tohoto nově se rozrůstajícího městečka přišli 7. května 1763, tedy před 255 lety. Právě jim, resp. jim spravovaným školám je přičítán rozvoj místního sklářství, pro které dokázali vzdělat skutečné odborníky. Kvůli vnějším problémům i nedostatku řádových učitelů však byla v roce 1870 v Novém Boru piaristická kolej zrušena.

Farní kostel sv. Petra a Pavla v Březně u Chomutova je doložen již v polovině 14. století. Jeho současná podoba je však vrcholně barokní. Původní kostel byl zbourán, aby uvolnil místo mohutné novostavbě navržené slavným českým architektem Kiliánem Ignácem Dienzenhoferem, jejíž základní kámen byl položen v roce 1739. Stavbu však komplikovaly jak technické obtíže, tak i ekonomické problémy způsobené mj. vleklými válečnými konflikty. Kostel byl nakonec dostavěn Janem Kryštofem Koschem za pomoci březenského mistra Eisenbergera a slavnostně jej 8. května 1763, tedy před 255 lety, vysvětil pražský pomocný biskup Jan Ondřej Kayser z Kaysernu. Obě kostelní věže, které dodnes tvoří dominantu obce, byly dostavěny až v následujících dvou letech.

Naopak jedním z nejmladších kostelů v diecézi je filiální kostel Nejsvětější Trojice ve Mšeně u Jablonce nad Nisou. Tuto moderní sakrální stavbu, vybudovanou na počátku druhé poloviny 30. let 20. století podle plánů architekta Ernsta Siebeneichera pro rozrůstající se jabloneckou farnost, vysvětil 22. května 1938, tedy před 80 lety, litoměřický biskup Anton Alois Weber.

Mgr. Martin Barus

Kardinál Josef Beran se vrátil domů

V nedávných dnech jsme byli svědky velkolepého návratu Mons. Josefa kardinála Berana do vlasti, kde dle své poslední vůle spočinul v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Během pohřebního průvodu zaznělo devatenáct úderů na největší náš zvon Zikmund, které symbolizovaly tři roky v nacistickém koncentračním táboře a šestnáct let v komunistické internaci. Při vstupu do katedrály za rakví krácel pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka, který nesl lebku mučedníka a prvního pražského biskupa české krve, svatého Vojtěcha...

Po příchodu průvodu k místu kardinálova posledního spočinutí přečetl Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, úryvky z dopisu svého předchůdce, kterého s Josefem kardinálem Beranem pojilo hluboké přátelství, prohloubené mj. společným pobytem v koncentračních táborech.

*Drahý Josefe,
nejdůstojnější Eminence!*

Litoměřice 30. března 1969

Když se tak dívám na Krista Pána, jak se pod svým křížem potácí na velikonoční horu dokonalosti, vzpomínám na Tebe a rozpomínám se na všechna ta naše životní zastavení, která jsem prožil spolu s Tebou, ať už to bylo v pruhované kazajce, v Radvanově nebo i za „lepších“ časů. A zase jsou tu Velikonoce a Kristus Pán nám vlévá novou naději a radost.

Vím, jak rád bys zase uviděl své metropolitní město, které Ti přirostlo k srdci tak, jako matce to z jejích dětí, které ji stálo nejvíce probdělých nocí a slz. Přeju Ti to – i sobě – ze srdce a podnikám poslední kroky, aby se tak stalo co nejdříve. Výsledkem si však nejsem jist. Od 21. srpna si kladu otázku, zda snad Bůh pro Tebe nevybral jiný triumfální návrat, kterým se vracel do Čech Tvůj předchůdce sv. Vojtěch. Kdyby Tě Bůh pro tuto cestu opravdu vyvolil, znamenalo by to, že Tě má zcela mimořádně rád a přeje si odměnit Tě tak, jak toho my lidé nejsme schopni. Znamenalo by to, že si přeje, aby pražský arcibiskup, který o mileniových svatovojtěšských slavnostech držel ve svých rukou drahocennou lebku prvního Čecha světového jména a prvního světce na pražském stolci a ukazoval ji svému národu a celému světu, má před celým světem zopakovat Vojtěchův život, být novým celoživotním dokumentem víry a věrnosti pražského stolce a jeho Božího lidu Kristu a Petrovi.

Svatému Vojtěchovi nebylo za života dopřáno shlédnout ovoce svých námah. A snad to bylo tak dobré. Svátý Vojtěch chtěl od svých oveček daleko víc. Lidskou řečí jim to nebyl s to vysvětlit. Necháпали. Teprve když spolu s naším Pánem před celým národem takřka vstal z mrtvých, pochopili. Teprve Vojtěchův návrat za Břetislava jim otevřel oči i srdce.

Přesto nepřestávám doufat. Pán Bůh ví, jak se těším na naše shledání doma. V duchu jsem stále s Tebou. A nejen já. Nejsi zde a přece jsi zde víc, než když jsme se denně vidali. Skoro bych řekl: Neopouštěj nás touto svou novou, účinnější přítomností, která nás tak pevně zavazuje, abychom zůstali stateční a věrní.

Jakou dobu prožíváme, víš; ale duše mají být i v této době spaseny právě tak, jako kdykoliv jindy. A tak je třeba tím více napnout síly. Podporuj mne svou modlitbou, podepři mne svou obětí, potěš mne svou láskou. Měl bych to činit spíše já Tobě jako Tvůj sufragán, a také se o to svými slabými silami snažím, ale dnes potřebuji opravdu velice Tvou mocnou přímluvu.

*Tvůj +Štěpán Trochta
biskup litoměřický*

Foto: Vilem Urbánek

Kardinál Josef Beran

- Narozen 29. 12. 1888 v Plzni jako první ze sedmi dětí
- 30. 10. 1907 Přichází do Říma studovat na české koleji Bohemicum
- 10. 6. 1911 Přijímá kněžské svěcení u sv. Jana v Lateránu v Římě
- 26. 6. 1912 Získává doktorát z teologie a vrací se do vlasti, kde působí v pastoraci a jako rektor Arcibiskupského semináře v Praze
- 6. 6. 1942 Po atentátu na Heydricha zatčen a vězněn na Pankráci, v Terezíně a Dachau
- 25. 5. 1945 Návrat do Prahy, do Arcibiskupského semináře
- 17. 4. 1946 Jmenován řádným profesorem Teologické fakulty UK
- 4. 11. 1946 Papež Pius XII. jej jmenuje 33. arcibiskupem pražským a 21. primasem českým
- 1949–1965 Internován v arcibiskupském paláci a posléze v Roželově, Růžodolu, Myštěvsi, Paběnicích, Mukařově a Radvanově
- 10. 1. 1965 Jmenován papežem Pavlem VI. kardinálem
- 19. 2. 1965 Vláda mu dává na výběr: když odjede převzít kardinálské insignie a nevrátí se, režim umožní náhradu kolaborujícího kapitulního vikáře Ant. Stehlíka za řádného biskupa Františka Tomáška. Josef Beran v zájmu církve tuto obětí přijímá a opouští milovanou vlast.
- 20. 9. 1965 Vystupuje na II. vatikánském koncilu s projevem k otázkám náboženské svobody a svobody svědomí a vyslovuje se pro rehabilitaci Mistra Jana Husa.
- 1966 Navštěvuje české exulanty v USA a Kanadě
- 16. 5. 1969 Se účastní oslavy sv. Jana Nepomuckého, patrona české bohoslovecké koleje Nepomucenum.
- 17. 5. 1969 Umírá v Nepomucenu, v Římě, k umírajícímu spěchá i Svatý Otec Pavel VI.
- Režim neumožňuje repatriaci v obavách, že pohřeb by přerostl v masovou demonstraci.
- Requiem v bazilice sv. Petra v Římě celebruje biskup František Tomášek, pohřeb vede papež Pavel VI., na jehož přání jsou ostatky Josefa Berana uloženy v kapli sv. Václava, v kryptě nedaleko hrobu apoštola sv. Petra
- 2. 4. 1998 Zahájen proces blahorečení
- 20. 4. 2018 Převezení ostatků Josefa kardinála Berana do Prahy
- 21. 4. 2018 Josef kardinál Beran, dle přání vysloveného ve své závěti, spočinul v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze.

Fotogalerii naleznete na straně 27.

Seznam poutí v květnu a červnu

Hejnice - Mezinárodní pout' smíření - Panny Marie, Prostřednice všech milostí

5. 5. 2018

10.30 hodin - Chrám Navštívení Panny Marie v Hejnicích
12.00 hodin - poutní guláš v klášteře pro všechny poutníky
15.00 hodin - posvěcení kříže na vyhlídce „Na Chatkách“
(společný odchod od kláštera 14.30 hodin)

Jítrava

5. 5. 2018 v 17.00 hodin - poutní mše sv. ke cti patrona farnosti a obce sv. Pankráce

Květnov

5. 5. 2018 - mše svatá v 10.45 hodin v kostele Navštívení Panny Marie, začátek procesí u červeného kříže na návsi v 10.00 hodin

Klášteřec n/Ohří - Kostel Navštívení P. Marie - 31. 5. 2018

- Hřbitovní kostel Panny Marie Prostřednice všech milostí
8. 5. 2018, mše sv. 17.15 hodin

Zdislava

4. setkání rytířů silnic a motorkářů - Kostel sv. Jana Křtitele
8. 5. 2018 od 11.00 hodin

Květnov

19. 5. 2018 - Orelská pout', mše sv. ve 14.00 hodin

Pout' k horské kapli na Javorníku s procesím

27. 5. 2018

14.00 hodin procesí vychází od farního kostela na Dlouhém Mostě
15.00 hodin poutní mše svatá v horské kapli na Javorníku

Klášteřec n/Ohří - Farní kostel Nejsvětější trojice (u radnice)

27. 5. 2018, mše sv. v 10.00 hodin

Filipov - bazilika P. Marie Pomocnice křesťanů

24. 5. 2018

Horní Police - Kostel Navštívení P. Marie

31. 5. 2018, mše sv. v 10.00 hodin

Rašovka

10. 6. 2018 - mše sv. v 15.00 hodin ke cti sv. Ant. Paduánského v kostele na Rašovce.

Ruprechtice - Kostel sv. Ant. Paduánského

Farní pout' s udílením svátosti biřmování
17. 6. 2018 v 9.00 hodin

Horní Habartice - Kostel sv. Jana Křtitele

24. 6. 2018

Křemýž - Kostel sv. Petra a Pavla

24. 6. 2018, mše sv. v 15.00 hodin, následně divadlo pro děti

Bezno - Kostel sv. Petra a Pavla

29. 6. 2018

18. Pěší pout' mládeže litoměřické diecéze za nová duchovní povolání a dobré rodiny

Hrob - Dolní Ročov

29. 6. - 5. 7. 2018 (další informace na www.pout.wz.cz)

Jiřetín Pod Jedlovou, původně sklářské a hornické městečko založené r. 1548, leží na úpatí Lužických hor a je tak malebné, že r. 1992 bylo jeho historické centrum prohlášené za městskou památkovou zónu.

Nepřehlédnutelnou dominantou obce je křížová cesta, která stoupá na 574 m vysokou Křížovou horu, která navíc zvítězila v soutěži Památka roku pořádané Sdružením historických sídel Čech, Moravy a Slezska.

Ke vzniku poutního místa se váže pověst o sedmi bratrech Dontových, kterým se zjevil Spasitel a vyzval je, aby se vrátili z nuceného exilu, do kterého odešli v době protireformace. Zjevení uposlechl nejmladší z bratrů, který přestoupil na katolickou víru a vrátil se spravovat rodinný majetek. Legenda dále vypráví, že měl nemocné nohy, ale na základě snu nechal po návratu na úpatí hory, tehdy ještě zvané Kraví hora, vztyčit dřevěný kříž a jeho neduh zázrakem ustoupil.

Dle jiné verze se vztyčení kříže připisuje jiřetínskému faráři Wenzelu Gürtlerovi a datuje se do roku 1699. Ať to bylo

jakkoliv, ke kříži přicházely řady poutníků a zázračných uzdravení a vyslyšených proseb skutečně přibývalo. Na rostoucí zájem o toto místo zareagoval další místní farář Gottfried Ließner, který v díle svého předchůdce pokračoval a v letech 1759–64 nechal zbudovat křížovou cestu zakončenou kaplí Božího hrobu a dřevěnou kaplí Povýšení sv. Kříže, kam byl přemístěn původní dřevěný kříž. Kaple byla poničena vichřicí r. 1779 a v letech 1783–1796 na

KŘÍŽOVÁ CESTA v Jiřetíně pod Jedlovou je památkou roku 2017

jejím místě vyrostla současná kamenná kaple. Její dokončení bylo poměrně dramatické, neboť v té době platily josefínské reformy, které nařizovaly zrušení soukromých kaplí. Jiřetínská dominanta nebyla ještě před dostavbou zbořena jen díky tomu, že ji občané od tehdejšího majitele vykoupili a darovali městu. Roku 1817 pak litoměřický biskup Josef František Hurdálek vydal svolení k vysvěcení kaple s právem sloužit mše svaté.

Ke kapli roku 1881 přibyla ještě výrazná věž dle plánů arch. Karla Heidericha a roku 1893 nové varhany, které však nepřežily 60. léta 20. století. Při výstupu si možná všimnete, že zastavení křížové cesty je pouze 11. Za dvanácté zastavení je považován oltární obraz v Kapli ukřižování a třinácté zastavení, rovněž obraz v kapli, je jen provizorní, neboť původní obraz na dřevě je uložen na varnsdorfské faře. Čtrnáctým zastavením je kaple Božího hrobu z r. 1759.

Kaple Božího hrobu z r. 1759.

Gloriet se sochou Panny Marie z r. 1869 je dílem Jakoba Groha.

V místě, kde dle tradice stával původní dřevěný kříž, se nachází Getsemanská zahrada. Kaple ukřižování byla r. 1958 prohlášena kulturní památkou a roku 1964 byla ochrana rozšířena na celý areál. V loňském roce prošel celý areál rozsáhlou obnovou.

Další místo, na kterém se v Jiřetíně zastavíme, je zdejší hřbitov. Všimavé poutníky zaujmou desítky skromných hrobů řádových sester z různých kongregací, ale celý příběh začíná o téměř 150 let dříve.

Nedaleko kostela, v ulici dnes příznačně zvané Klášterní, stojí objekt ženského kláštera Božské Prozřetelnosti, který vznikl r. 1874. Založil jej řád Kongregace dcer Božské lásky, který se soustředil na péči o dívky, které přicházely z venkova do měst za prací, a později o přestárle občanky a o sirotky. Sestry také vyučovaly v mateřské škole a škole ručních prací, dále učily jazyky a hudbu a také v nedělní škole. Běžně rovněž pomáhaly nemocným.

Klášter se nejprve nacházel v domě č. 86. Roku 1900 byla dokončena nová klášterní budova a roku 1930 vyrostl další objekt s kaplí, který je s původní budovou spojený visutou chodbou. V této době zde pobývalo 30 řeholnic a klášter byl domovem stovek sirotek.

Smutná etapa historie kláštera se začala psát v padesátých letech minulého století. Nejprve byl roku 1950 zrušen sirotčinec, poté se během komunistické Akce Ř z kláštera stalo internační středisko pro řeholnice z různých kongregací, které v rámci programu převýchovy pracovaly v zemědělství, v textilním průmyslu a v určitém období i v domovech důchodců. V 60. letech sem začaly být soustřeďovány především starší řeholnice (zpočátku byl jejich počet navýšen přibližně na 100, ale roku 1970 se zde již tísnilo 250 řeholnic z přibližně 10 kongregací). Řeholnice měly zákaz styku s ostatními občany, především s dětmi. Po změně režimu se většina sester vrátila do původních klášterů. Jiřetínský klášter nadále fungoval jako domov pro starší řádové sestry a část objektu byla přeměněna na penzion, který v malebném prostředí Lužických hor nabízí lidem prostor k trávení dovolené, ztišení a zamyšlení nad životní cestou.

Toto pohnuté období historie Jiřetína připomínají desítky náhrobků řádových sester na místním hřbitově.

Autorka článku a fotografií: Magdalena W. Dvořáková

Citované zdroje:

<https://dcerybozskelasky.webnode.cz/historie/zalozeni-jiretina-pod-jedlovou>
<http://klasternipenzion.cz/o-kongregaci>
www.mistopis.eu/mistopiscr/sever/varnsdorfsko/krizova_hora.htm
www.obecjiretin.cz

TÍHA OBĚTI – dokumentární film o životě a těžké d

V úterý 10. dubna 2018 proběhlo v Diecézním domě kardinála Trochty promítání dokumentárního filmu „Tíha oběti“ o těžkém životě a době kardinála Štěpána Trochty. Autorem snímku je režisér, scénárista, fotograf a výtvarník Zdeněk Zvonek a my jsme měli možnost si s ním popovídat přímo v projekční místnosti, zatímco se scházeli diváci.

a budu si fotit co chci a jak chci. Pak to přišlo a já musel chodit do fabriky pět dní v týdnu a o víkendu jsem měl hodně práce související se studiem. Bylo po výletech. Tenkrát jsem pochopil, že v praxi už to je něco jiného, a byl jsem z toho strašně zklamaný.

Jak Vám šlo studium?

Přijímačkám jsem věnoval hrozně moc energie. Půl roku jsem se připravoval, přefocoval, asi dvakrát jsem byl na konzultaci. Potom na zkouškách mi říkali, jak jsem zazářil. Ale měl jsem pak problémy, když jsem začal pracovat s kamerou. Film je oproti fotografii pohyblivý záznam času a fotka je jen setina nebo tisícin. Měl jsem s tím velké komplikace a ostatní se mi smáli, že mám krátké záběry.

Chtěl jste se vždy věnovat dokumentu?

Chtěl jsem dělat hraný film, vůbec ne dokument, jenže jsem studoval pět let kameru, dva roky psal diplomku a ze školy se mi najednou nechťelo. Tak jsem si dal ještě rok navíc dokumentární režii. Po škole jsem se chvíli pokoušel dělat umění, natočil jsem jeden dokument, na kterém jsem pracoval přes dva roky a tak tak jsem měl na živobytí, takže to nešlo. No, začal jsem tedy dělat tzv. chlebařinu, jak já říkám, kterou dělám doteď, ale občas mám ještě trošku takové úlety k umění.

Čím Vás zaujala právě osobnost kardinála Trochty?

Začátek byl vlastně náhoda. Potřeboval jsem tenkrát natočit valašské ovce. Jel jsem tedy do Francovy Lhoty ke své kamarádce, o níž jsem věděl, že má na zahradě stádo valašek. Ta mi dala tenkou knížečku o Trochtovi, kterou vydala tamní obec, já jsem si ji přečetl a velmi mě zaujal jeho život, jeho problémy, ta obrovská obětavost, to, co všechno vytrpěl... Říkal jsem si, že mladí ho vlastně vůbec neznají. Potom mi naskočila vzpomínka, jak jsem ho kdysi jako malý, asi pětiletý kluk vítal

v Kloboukách před farou. Já odamtud pocházím. To všechno mě přimělo se do toho pustit. Sice jsem se doslechl, že už Salesiáni natočili o Trochtovi film Pavučina, ale po jeho shlédnutí jsem se rozhodl udělat jej po svém. Při natáčení filmu a získávání poznatků od pamětníků mě už jeho život pohltl zcela.

Například pan doktor Zbořil, kardinálův ošetřující lékař, nám poskytl příběh o tom, jak Trochta zachránil za války v koncentráku nohu Alexeji Čepičkovi. Tomu Čepičkovi, který byl po válce spolu s Klementem Gottwaldem a Rudolfem Slánským hlavním architektem plánů KSČ na likvidaci římskokatolické církve. Čepička byl tenkrát přidělen ke skupině kněží a při práci si poranil lýtko, které mu začalo hnisat. Kněží v jeho pracovní skupině se rozhodli, že mu ránu vyčistí, podrželi jej a tehdy ještě kněz Trochta mu nožičkem ránu rozřízl, hnis z rány vytekla a Čepička se uzdravil. Po válce však vyvíjel velké aktivity namířené k likvidaci církve i Trochty. Ten mu napsal dopis s dovětkem: Tvůj pád bude rychlejší než ten můj. A měl pravdu. Moc Alexeje Čepičky upadla po smrti jeho tchána a v roce 1963 byl dokonce vyloučen z KSČ. Dožil zcela zapomenut.

Anebo dramatické okolnosti kardinálova pohřbu, který zemřel v sobotu před Květnou nedělí 1974. Sekretáři měli obavy, že kvůli přípravám na Velikonoce nebudou na pohřeb moci přijet kněží ze zahraničí a chtěli jej po-

Jaká byla Vaše cesta k umělecké tvorbě?

Původně jsem vyučený strojní zámečnický, předtím jsem chodil do „Lidušky“, kde jsem sice neprojevnil žádnou zručnost, ale pan učitel mi občas dal jedničku. Když jsem nechápal proč, říkal, že za dobrou kompozici. Ruce mě sice neposlouchaly, ale on mě pochválil, že jsem si vybral na papíře dobré místo. Když jsem pak v patnácti začal chodit do filmového klubu, začaly mě bavit filmy. Od té doby jsem o nich snil, i když jsem se v té době už hodně věnoval fotografii.

Jak jste se tedy dostal k filmařině?

Na FAMU mě přijali až v šestadvaceti letech a dodnes nevím, jestli jsem udělal dobře, že jsem tam studoval. Do té doby pro mě byly neskutečným magnetem fotografie. Těšil jsem se, až budu mít volno a pojedou do přírody, do Tater

Obě kardinála Štěpána Trochty

sunout až na termín po Velikonočních svátcích. Odklad byl na tehdejší Okresní hygienické stanici povolen, ale vzápětí zase zrušen a pohřeb byl nařízen na úterý. Sekretáři biskupství začali vymýšlet, jak toto nařízení obejít a vzešla myšlenka kardinálovo tělo nabalzamovat. S těžkostmi v Praze sehnali prof. Tesaře, který byl šéfem katedry soudního lékařství UK, a ten přislíbil, že tělo nabalžumuje. Jak jej však do Prahy dostat? Vedoucí pohřební služby se tenkrát statečně nabídl, že ostatky pana kardinála do Prahy odveze. Když nakládali rakev, viděli, že před nemocnicí zastavilo auto StB. Mons. Korejs tehdy vyrazil svým vozem první a vozil za sebou sledující auto estébáků kolem Litoměřic, pan Čížek mezitím potajmu s rakví putoval do Prahy. Zaplatil za to však ztrátou funkce vedoucího pohřební služby.

Zároveň bylo potřeba dát vědět do světa, co se v Litoměřicích děje. Jeden ze sekretářů uměl dobře německy, šikovně se dostal na rakouské velvyslanectví v Praze, kde podal potřebné informace a díky tomu už večer hlásila Svobodná Evropa, Hlas Ameriky a další světové rozhlasové stanice o úmrtí kardinála Trochty a že pohřeb bude v úterý po Velikonočních. Tím byla StB donucena ustoupit od nátlaku na termín pohřbu ve Velkém týdnu.

Jak dlouho jste na filmu pracoval?

No, strašně dlouho... čtyři roky.

Měl jste možnost hovořit s někým z Trochtovy rodiny, případně čerpat také z osobních zážitků lidí, kteří pobývali v jeho blízkosti?

Poznal jsem hlavně lidi z jeho okolí, kteří ho zažili. Ti všichni vystupují v mém filmu. Hodně jsem tlačil na to, aby tam vystupovali, aby příběhy nebyly zprostředkované. Chtěl jsem mít vše z první ruky. Přímou z Trochtovy rodiny jsem byl v kontaktu se synovcem a neteří pana kardinála.

Pane režisére, ještě bych se na závěr rád zeptal, chystáte už nějaký další projekt?

Zajímá mě větší množství témat, např. ekologická problematika, rád točím cestopisy, baví mě dělat dokumenty o umělcích. Když mám pocit, že je tu zajímavý člověk, umělec a zajímavá jeho tvorba a cítím, že má přesah a po letech ještě dlouho bude oslovovat. Za dva takové jsem dostal cenu na ARTfilmu, za dokument o valašském rodákovi, malíři Jaroslavu Jeřábkově, nazvaný Štětcem a píšťalou, a pak ještě za Krok do neznáma, což je ukázka z tvorby malíře Radoslava Kutry a jeho inspirace z vnímání přírody. Takže k Vaší otázce, teď dokončuji film o prof. Františku Dvořákovi, historikovi umění, který je takovou vzpomínkou na něj. Využil jsem své cestovatelské záliby a objel jsem s ním celou Evropu, materiálu mám spoustu.

Mockrát děkuji za krásný rozhovor, přeji hodně zajímavých témat a budu se těšit na další setkání s Vámi u dalšího, úspěšně dokončeného projektu. Na shledanou.

Děkuji, na shledanou...

Se Zdeňkem Zvonkem rozmlouval a fotil Dominik Faustus

Odešel profesor Karel Stretti

Redakce Zdislavy všem čtenářům se smutkem v srdci oznamuje, že v březnu nás ve věku nedožitých 75 let opustil akademický malíř prof. Karel Stretti (29. 6. 1943 – 24. 3. 2018), který byl od r. 1990 vedoucím Ateliéru restaurování výtvarných děl malířských a polychromované plastiky při Akademii výtvarných umění. Prof. Stretti byl naším předním restaurátorem a zakladatelem Asociace restaurátorů. Působil např. v Národní galerii v Praze, restauroval deskové obrazy Mistra Theodorika v kapli sv. Kříže na Karlštejně, Tintorettovo Klanění pastýřů a bezpočet románských, gotických, ale i novodobých nástěnných maleb v kostelech a kláštrech nejen v ČR, ale po celé Evropě. Ještě během studií se po povodních r. 1967 účastnil rozsáhlé záchranné restaurátorské akce pod záštitou UNESCO ve Florencii. Za života získal několik prestižních ocenění, jako např. cenu Evropské unie Europa Nostra (2005) či Státní cenu za památkovou péči za výsledky dosažené v oboru restaurování malířských děl a pedagogickou činnost (2006).

Prof. Stretti jako přední odborník a vynikající pedagog povýšil restaurování na vysoce vědecký obor a vychoval celé generace špičkových restaurátorů. V naší diecézi se mj. zasloužil o záchranu gotických maleb, které byly přeneseny z kostelů v Kopistech a Židovicích, jež musely ustoupit těžbě a v poslední době se podílel na obnově klášterního kostela Čtrnácti sv. Pomocníků v Kadani. Jeho odchod je tedy citelnou ztrátou nejen pro jeho blízké, ale i pro odbornou veřejnost a řady jeho studentů.

Všem vyjadřujeme hlubokou soustrast.

redakce

Foto: Karel Pech

DVD s filmem „Tíha oběti“ je možné objednat přímo u jeho autora Zdeňka Zvonka na e-mailu zdenek.zvonek@gmail.com, a to za cenu 200 Kč + poštovné.

Jiří Smolek
Ústecký vikariát

Jak byste čtenářům Zdislavy představil sám sebe?

Narodil jsem se v lednu 1981 v Litoměřicích do katolické rodiny. Mám moc hodné rodiče, dva starší a pět mladších sourozenců. Jsem Pánu Bohu moc vděčný za celou svou rodinu, v níž nacházím vždy pochopení a podporu. Po gymnáziu jsem začal studovat pedagogiku na vysoké škole v Olomouci. Po třech letech jsem přestoupil na teologickou fakultu v tomtéž městě. Jáhenské svěcení jsem přijal v roce 2009 a nyní jsem čtvrtým rokem knězem.

Jak vypadá váš život nyní? (Kde působíte, jaké jsou v současnosti vaše hlavní úkoly?)

Nyní sloužím jako kaplan na arciděkanství v Ústí nad Labem. Jsem rád, že mohu bydlet na faře spolu s dalšími kněžími - s otcem Mirkem Šimáčkem, arciděkanem, a otcem Pavlem Jančíkem. O úkoly ve farnostech se dělíme. Kromě každodenní mše sváté, zpovídání, katechezí, příprav a udílení svátostí mám na starost především péči o děti a mladé lidi. Vyučuji náboženství, doprovázím společenství středoškoláků a vysokoškoláků. Ale nejen to. Scházíme se s rodinami, navštěvujeme nemocné a staré lidi, každoročně pořádáme různé farní akce jako poutě, výstavy betlémů, noci kostelů, farní a dětské dny atd. Mimo to pomáhám o. Jožkovi Kadlicovi a Petře Přenosilové na Diecézním centru pro mládež v Litoměřicích, kam dojíždím každé pondělí.

Jak jste se dostal ke službě mladým?
Šlo to tak nějak přirozeně. Od dětství jsem vyrůstal v širším spole-

čenství vrstevníků. Před převratem jsme se už jako děti scházeli u rodiny Brejchů na výuce náboženství, s Tondou Legnerem a dalšími jsme jezdili na výlety. Po revoluci jsme začali jezdit s tou samou partou na tábory a také s Maruškou Simonovou na chaloupky, hráli divadlo, připravovali živý betlém... Jak jsme vyrůstali, začali jsme se scházet jako mládež a zapojovali se čím dál více do různých aktivit ve farnosti. Velmi nás podporoval otec Toník Forbelský, který tehdy v Litoměřicích zastával roli vicerektora v teologickém konviktu. Hráli jsme na mších s dětmi, na táborech a chaloupkách už jsme pomáhali jako vedoucí, chodili na pěší poutě.

Co považujete v pastorační mládeže vašeho vikariátu za svou prioritu?

Především bych chtěl být pro mladé dobrým knězem, být jim nablízku, snažit se jim naslouchat a doprovázet je na jejich osobní i společné cestě životem, když o to mají zájem. Vytvářet jim prostor pro službu ve farnosti a podporovat je, aby co nejlépe rozvinuli své možnosti. Byl bych rád, kdyby co nejvíce mladých z našeho vikariátu našlo v našem společenství místo spočinutí, setkání s Pánem a obnovení chuti k životu z víry.

Jak Vás může mladý člověk kontaktovat? Kde se s vámi mladí mohou setkat? (Kontaktní údaje)

Bydlím na faře arciděkanství v centru Ústí nad Labem (Bílinská 110/3). Téměř každý pátek se zde setkáváme se středoškoláky po večerní mši cca v 19 hodin. Vysokoškoláci mají setkání každou středu v 19 hodin tamtéž. Jinak je každý zván k zastavení na čaj i jindy. Jsem většinou dostupný na mailu jiri.smolek@gmail.com nebo mobilu 732 975 817.

Co byste mladým ve vašem vikariátu vzkázal?

Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kdo mi nejrůznějšími způsoby pomáhají pořádat pravidelná setkání společenství mládeže, zapojují se do pořádání víkendovek, táborů, hrají a zpívají na mších s dětmi... Bez vaší pomoci by to všechno šlo jen velmi těžko. Všechny mladé povzbuzuji (po vzoru sv. Jana Pavla II.), ať se nebojí otevřít svá srdce dokořán Kristu. Moje dveře jsou pro ně také vždy otevřené :-)

Kamil Škoda
Mladoboleslavský vikariát

Jak byste čtenářům Zdislavy představil sám sebe?

Pocházím z Hodkovic nad Mohelkou. Moji oba rodiče jsou věřící. Do kostela jsme pravidelně chodili nejen v neděli. Po gymnáziu v Turnově jsem nastoupil do Teologického konviktu v Olomouci, kde jsem také pokračoval studiem na CMTF UP a formací v semináři. Mým prvním místem jáhenské a pak i kněžské služby se stala Mladá Boleslav.

Jak vypadá váš život nyní? (Kde působíte, jaké jsou v současnosti vaše hlavní úkoly?)

V současnosti působím jako farář v Bělé pod Bezdězem a spravuji také okolní farnosti směrem k Dokšům. Vykovávám zde běžnou kněžskou činnost, nic zvláštního. Velkou výhodou oproti minulé farnosti je, že mívám i soboty, kdy nejsem na nic vázán. Díky tomu mohu občas jet s mladými z farnosti do Příchovic, kde se setkávají s dalšími svými vrstevníky. Vidím tato setkávání jako velkou pomoc pro jejich osobní duchovní růst i kontakty s dalšími věřícími stejného věku. Jednou do roka jezdím na národní setkání pastorační povolání. Dostal jsem se k němu asi tak jako slepý k houslím, nicméně k pastorační mládeži to sedí také.

Jak jste se dostal ke službě mladým?

Ke službě mladým jsem se trochu dostal již v Olomouci, kde jsem byl zapojen do společenství vysokoškoláků. V Mladé Boleslavi jsem učil náboženství starších dětí a tak nějak přirozeně se věnoval i těm,

kteří už odrůstali. Krom toho jsem viděl velkou důležitost vést mladé lidi, být s nimi, aby se neztratili na cestě s Kristem a ke Kristu.

Co považujete v pastoraci mládeže vašeho vikariátu za svou prioritu?

Za pomoci kněží vikariátu najít mladé, nabídnout jim společná setkání (DSM, společenství ve farnostech, diecézní akce), povzbuzení. A samozřejmě modlitba za ně.

Jak Vás může mladý člověk kontaktovat? Kde se s vámi mladí mohou setkat? (Kontaktní údaje)

Sídlím na faře v Bělé p. B., ale nebojím se přijet, kam bude třeba. Rád přijedu i tam, kde jsou třeba jen 2 nebo 3.

Jinak kontaktovat mne také mohou na emailu kamilskoda@email.cz, mobil 737 313 620, přes zprávy na Facebooku, nebo přes DCM.

Co byste mladým ve vašem vikariátu vzkázal?

Nebojte se jít naplno s Kristem všude tam, kde jste! Vzájemně se k tomu můžeme povzbuzovat!

A druhý vzkaz: prosím mladé, kteří jsou kdekoli v vikariátu a nejsou nijak v kontaktu, aby se nebáli ozvat - prostě jen, že „jsem tady“. Určitě takových bude víc.

Foto: Martin Davídek

Ilustr. foto: Setkání mládeže Olomouc 2017

Foto: Petr Macek, Člověk a víra

Co pro mě znamenalo letošní setkání mládeže

Každé setkání nám něco přináší - nové zážitky, zkušenosti a poznatky. Mnohdy to není nic velikého - jen zdánlivě nepatrný dar: být spolu. Díky otci biskupovi Janovi a organizačnímu týmu jsme se mohli potkat v jednom místě, poznat se navzájem, „nadechnout“ se pro Pána, posilovat druhé i sebe nejen vírou.

Současná doba digitalizace přináší mnoho výhod, ale zároveň nás oslepuje a bere nám svobodu a jedinečnost. Ale je tomu tak úplně vždycky? Mons. Jan Baxant pronesl na začátku sobotního programu krásnou větu: „Každý z nás má své světélko. Moc bych vám přál, aby toto světélko (mávejte při tom svým mobilním telefonem) nebylo jediné okénko, skrz nějž byste se dívali na svět.“ Digitalizace nás může zbavovat pravé lidské svobody, ale pokud ji vhodně zakomponujeme ve správném poměru do reálného života, může vzniknout něco nového, neobvyklého.

Používání QR kódů, návštěvy několika tradičních i netradičních míst, luštění šifer a modlitba - tak by se dal shrnout páteční večer, do kterého jsme dostali výzvu: „Nebojte se být tady a být sami sebou.“ Večer se stal jednou velkou modlitbou. Kdo by se nechtěl projít nočním městem, zahrát si na apoštola - co asi Petr prožíval v předvečer před zrazením Pána? Možnost dát prostor tomu, který je Lásky - světit mu svoje trápení, snažit se pochopit to, co nám chce říct.

Sobotní program byl zaměřen zejména na téma utváření a budování vztahů ke Stvořiteli i k sobě navzájem. Přednáška je vzdělávací forma velmi náročná na pozornost. Ale paní Ing. Mgr. Marie Nováková nás dokázala upoutat natolik, že jsme čas ani nevnímali - dvě hodiny přednášky na téma „Vztahy“ rychle utekly

a jen málokomu to připomínalo školní vyučování. Pro mě osobně byla přednáška velikým přínosem - pochopil jsem mnohé, dostal jsem odvahu a sílu k jednání s lidmi v různých situacích.

Cílem setkání není jenom sedět, povídat, zpívat, poslouchat přednášky. Proto byl program doplněn aktivitami širokého spektra: sportem (florbalem), diskusními skupinkami (třeba návštěva hospicu sv. Štěpána) a mnoho dalších (Lectio divina a další). Každý si jistě našel to své.

Diecézní setkání mládeže vyvrcholilo mší svatou v katedrále, kterou celebroidl otec biskup Mons. Jan Baxant. Ve své promluvě poukázal na několik věcí: „**Varujte se jakékoliv lsti** - je to ohavnost, nikdy nevede k dobrému.“ Dost často získáme zkreslené pohledy na věci, a pak se divíme, když je pravda úplně jinde. Jdeme s davem, se stádem, jež je vedeno čermou ovcí. „**Nejsme okopírovaní, ale jsme každý něčím originálním a krásným.**“ Jak potřebné je zvláště dnes mít přehled a vědět, jak se věci mají? „**Moji milí mladí přátelé, nechtějte být davem. Moc vás o to prosím.**“ dodal otec biskup.

Prožil jsem mnoho hezkých a přínosných chvil, věřím, že to mohou potvrdit i ostatní. Povzbuzující slova, nová přátelství, nové informace, poznání... Poznal jsem víc sebe i Pána.

Mnohokrát jsme slyšeli: „**Nebojte se, i když se bude dít cokoliv.**“

Jak je důležité si to často připomínat!! Neboj se, pojď dál, to zvládneš.

Bohu díky!

Ondřej Žižka, Ústí n.L.

53. DIECÉZNÍ S LITOM

Neboj se,
nalezla

SETKÁNÍ MLÁDEŽE PŘEČKA 2018

Maria, neboť jsi
milost u Boha.

(Lk 1,30)

Foto: Kryštof Vaněk

Do Bruselu za katolíky

Vylezli jsme ze stanice metra (nebo spíše podzemního příměstského vlaku) přímo na vydlážděné prostranství před Evropským parlamentem. Kolem dokola visí momentky evropských dějin, nad nimi modrá obloha a slunce, které nám dává vidět instituci Evropského parlamentu zase trochu z jiného než obvyklého úhlu.

V následujících dnech máme příležitost tento shluk budov poznat i zevnitř, a očima lidí v nich tvrdě pracujících. Naši desetičlenné české skupině se na European Catholic Youth Forum for Social Engagement (volně přeloženo: Evropské katolické fórum mladých pro zapojování se ve společnosti) poštěstilo navázat blízký kontakt s našimi europoslanci, kteří nám poskytli vše pro to, abychom se ve světě Evropského parlamentu neztratili. Naplnili jsme tak ideu organizátorů, že kromě pečlivě připraveného duchovně-politického programu mezinárodního fóra bude naše návštěva Bruselu sloužit i jako upevnění vztahů s našimi reprezentanty – v našem případě ze strany KDU-ČSL (spadající pod Evropskou lidovou stranu).

Zjišťujeme, jak náročný program – včetně pendlování mezi Štrasburkem, Bruslem a ČR – tvoří život europoslance. Pokud má každý za sebou tak spolehlivý tým, jako naše hostitelka, europoslankyně Michaela Šojdřová, je samozřejmě část břemena přeložena na odborníky, kteří jim mohou pomáhat se shromažďováním informací, plánováním schůzek i vytvářením prezentací pro panely a jednání. Právě i těchto typů diskuse jsme si dostatečně užili, a to nejen v roli posluchačů, ale i přispěvatelů. Stačilo jedním stiskem tlačítka zapnout mikrofon a vyjádřit svůj názor.

S našimi europoslanci Michaelou Šojdřovou a Pavlem Svobodou po panelové diskusi

Neméně dobrodružné bylo také vyměňovat si názory s dalšími katolíky ze Španělska, Malty, či Rumunska. A v neposlední řadě také se skupinou nadšených Chorvatů, kteří celý projekt zorganizovali, zaštitili, promodlili a dotovali svým časem a energií. Podařilo se jim vytvořit platformu pro sdílení názorů, které mnohdy ani na půdě evropských institucí nejsou dostatečně slyšet – jako např. nutnost podpory rodin místo homosexuální agendy. Také nám úspěšně zprostředkovali kvalitní konzervativní katolické řečníky, kteří k současným problémům mají co říct na základě svého vzdělání i zkušenosti. Na to byl dán důraz zejména v posledním, třetím dni konference, vyhrazeném svědeckvím organizací, které po celém světě šíří křesťanské hodnoty.

Tři dny nabitě zkušenostmi a setkáními nám ještě dlouhý čas budou poskytovat materiál k vyprávění i modlitbě. Kromě

toho jsme si z Bruselu kromě přeplněných kufrů belgickou čokoládou odvezli také motivaci a ujištění, že hodnoty konzervativních křesťanů mají své důležité a právoplatné místo i v Evropském parlamentu, a my můžeme být jedni z těch, kteří je budou dál šířit společností.

Stálo za to zformulovat své myšlenky v angličtině a sdílet je s ostatními

Autorka: Bára Viktorinová

Na nejvýznamnější celostátní akci v rámci církevního školství v ČR nechyběli reprezentanti Litoměřické diecéze

Ve dnech 3. – 6. 4. 2018 se konal jubilejní, již 25. ročník celostátní přehlídky uměleckých činností církevních škol.

Je to neobyčejný svátek krásné hudby, divadla, tance a recitace. Ale také setkání mimořádných mladých lidí, jejich pedagogů a vybraných hostů. Přehlídku stvořila a už čtvrt století pořádá Střední pedagogická a zdravotnická škola svatě Anežky České v Odrách. Naši diecézi reprezentovalo 17 žáků Biskupského gymnázia Varndorf (včetně jednoho hostujícího účinkujícího z Gymnázia Rumburk – člena divadelního souboru

ru AP BGV) se dvěma divadelními představeními a dvěma recitačními vystoupeními. Divadelní soubor gymnázia předvedl divadelní pásmo hravě poezie Petra Nikla a tradičně výborní recitátoři přidali jedno kombinované vystoupení s texty Květy Legátové a dvě sólová vystoupení představující, jak si žáci poradili s texty Karla Čapka a místního básníka Milana Hrabala. Tomáš Frieze z tercie BGV zaujal Čapkovým Vynálezem natolik, že byl vybrán do slavnostního galaprogramu a získal čestné uznání poroty.

Myslím, že naše účinkování bylo po všech stránkách důstojné a dojmy a zážitky jsme si odvezli jen a jen krásné. Těšíme se na příští ročník.

Mgr. M. Janáková

Foto: Zdroj: www.cssodry.cz

Dvanáct zastavení s prorokem Jeremjášem

(Jeremjáš: hebrejsky יְרֵמְיָהוּ: Jirmejáhú nebo Jirmejáh – Jahve povyšuje)

Úvod

Po proroku Izaiášovi nebylo těžké vybrat druhého biblického velikána, který se nezapomenutelným způsobem zapsal nejen do myslí starozákonního lidu, ale – nebojím se říct – i nás, současníků. Z tohoto důvodu jsem opět vybral dvanáct symbolických citací tohoto Božího muže, jež touží oslovit i nás, když čteme tyto drahocenné věty vedoucí k nesmrtelnému, věčně žijícímu Hospodinu. Alespoň v krátkosti si představme tohoto svěřence, jehož jméno nese i název jedné z prorockých knih Starého zákona. Z kontextu předložených 52 kapitol, jež obsahuje Jeremjášovo proroctví, se dovídáme, že se jednalo o člověka značně osamělého, nepochopeného (srov. Jer 15,15.17), dokonce – na popud Stvořitele – bez manželky a dětí (srov. Jer 16,1). Jeho nelehké poslání je mnohdy poznamenáno nebezpečím života (srov. Jer 18,23), jež je odměněno Boží ochranou a požehnáním (srov. Jer 15,16). Jeho život (7. – 6. století před Kristem) je korunován mučednickou palmou; pro svou víru v jediného Boha Izraele je násilně odvezen do Egypta, (srov. Jer 43,5-7) umírá, podle židovské tradice pravděpodobně ukamenováním.

Obsah knihy je systematicky rozdělen do tří základních částí, z nichž první obsahuje výroky proti Judsku (1. – 25. kapitola), prostřední část nám dává možnost nahlédnout do prorokovy činnosti a jeho niterného života (26. – 45. kapitola). Další kapitoly jsou věnovány výrokům proti národům (46. – 51. kapitola). Nesmíme zapomenout ani na vzácný text poslední kapitoly (52. kapitola), která nám dosti podrobným způsobem zaznamenává historické dobytí Jeruzaléma. Za velmi důvěrný, a tím i vzácný text jsou považovány verše úvodní kapitoly (1. kapitola); těmi začínám své první zastavení, které, jak věřím, bude kladným impulzem i k našemu duchovnímu růstu.

1. „*Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil.*“ *Tu jsem řekl: „Ach, Pane, Hospodine, neumím mluvit, neboť jsem ještě příliš mladý.“ Hospodin mi pravil: „Neříkej: Jsem ještě příliš mladý, neboť kamkoli tě pošlu, půjdeš, a vše, co ti rozkážu, budeš mluvit. Neboj se jich, neboť já jsem s tebou, abych tě vysvobodil“, praví Hospodin. Pak Hospodin vztáhl svou ruku, dotkl se mých úst a řekl: „Hle, kladu svá slova do tvých úst. Ustanovuji tě dnes nad národy a nad říši, abys vytrhával a hubil, abys ničil a bořil, abys stavěl a sázel.“ (Jeremjáš 1,5-10).*

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Tento pro mnohé známý text starozákonního proroka je vstupní branou k objevení biblické – duchovní krásy. Jedná se doslova o intimní dialog (modlitbu) mezi Nejvyšším a jeho vyvoleným služebníkem. Jsme rádi, že i prostřednictvím těchto řádků poznáváme,

jak lze rozmlouvat s Hospodinem. Co je ovšem zapotřebí, je dle Jeremjášova příkladu upřímný úmysl a chtění vstoupit v rozhovor s milujícím (pečlivým) Pánem. Odměnou je vždy jeho svatá blízkost a mnohdy řešení našich komplikovaných životních uzlů. Stačí jen pozorně číst uvedené věty a nechat se duchovně inspirovat hloubkou jejich myšlenek, protože se mohou dotýkat i nás: „*Neboj se jich, neboť já jsem s tebou, abych tě vysvobodil...*“ Co víc si můžeme přát, než aby Bůh byl s námi a jeho slova byla i našimi slovy?

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Z pastorační kněžské praxe mohu říct, že většina křesťanů ještě nepoznala (neobjevila) pravdivost, a tím pádem krásu modlitby. Jak již bylo naznačeno výše, modlitba je intimním dialogem mezi Tvůrcem celého vesmíru a člověkem, jakožto jeho tvorem. Přesto i praktikující křesťan jako by nechtěl slyšet důvěrná slova svého Boha a po svých jen „naučených“ modlitbách většinou už nepustí Pána Boha ke slovu. Přičemž On je tím prvním Slovem, jež dalo vše do pohybu (srov. Jan 1,1) a na němž vsutku vše záleží. Stačí jen otevřít komůrku svého srdce a vpustit coby vánek hlas Hospodinův, který je tolikrát „překřičen“ jinými hlasy. Nemá tedy jít o naše nekončící monology, ale o zachycení nebeského poselství tolikrát toužícího pohladit, a především nasměrovat naše mnohdy tápající duše.

2. *Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Jdi a svolávej v Jeruzalémě: Toto praví Hospodin: Připomínám ti zbožnost tvého mládí, tvou lásku před sňatkem, jak jsi za mnou chodila pouští, zemí neosívanou. Svatý byl Izrael Hospodinu, prvotina jeho úrody...“ (Jeremjáš 2,1-3).*

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Prostřednictvím Jeremjáše Hospodin burcuje svůj lid a chce mu připomenout jeho zbožnost v samém počátku, kdy na něm spočinula Boží milost. Přestože prorok sám je fyzicky mladý a nezkažený, má z jeho úst znít Boží slovo (srov. Jer 1,6), které touží navrátit izraelský národ na správnou cestu. Neosívaná země podobající se poušti představuje nejen začátky, ale i čistou důvěru v záměry, které s námi vykoná Pán. Někdy právě cesty pouště a „země neosívaná“ mají lepší blahodárný účinek než zkušenost plných sýpek, protože mohou zavánět pýchou a sebestředností. Nevinná pokora je mnohdy více než úspěšné výsledky založené na sobě samých, tj. bez Boha!

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Když vidím malé dětičky, mnohdy žasnu, jak jsou ještě čisté a nezkažené tíhou tohoto světa. Jejich reakce i mluva jsou hodné následování. Plynutím času se z dětí stanou dospívající a následně dospělí jedinci, kteří jako by zapomněli, že když chodili coby děti do kostela, chovali se navzájem vůči sobě pěkně a byli, nebojme se to vyslovit, panensky čisté. Kde se stala chyba a proč se neustále dělají stejné chyby? Člověk se asi nikdy nepoučí a při používání kompetentnosti svého

rozumu a své svobody volby začíná nerozvázně komunikovat s rajským pokušelem, jak to poprvé učinila jeho pramáti Eva (srov. Gn 3,1-5). Ta k tomu svádí svého druha Adama, což i my činíme tolikrát stejně. Tyto a podobné chyby nás odklání od věčné Lásky, ale zároveň máme možnost neustálého návratu připomínáním si zbožnosti našeho mládí a lásky před sňatkem.

3. *Tak praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: „Napravte své chování a skutky, a dám vám přebývat na tomto místě. Nespoléhejte se na klamná slova: Je to chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův!“ (Jeremjáš 7,3-4).*

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Další vzácný text, který nám nabízí prorok Jeremjáš, hovoří o Hospodinově napomenutí, a to všem Judejcům, kteří spoléhali na chrám. Trojím opakováním slov „*chrám Hospodinův*“ chtěli magicky zajistit působení božských sil skrze chrám celému Judsku. Dobře víme, že Stvořitel se doslova přiči takové obřadnictví zavazující si ho podle vlastních přání a představ. To se skutečnou vírou nemá nic společného. Bůh Izraelův, a tím pádem i všech křesťanů, je nemagický, a to bez jakýchkoliv přídavných a podporných jevů.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Na tomto místě v kontextu předloženého biblického textu považuji také za důležité vysvětlit, a to zvláště nekatolickým křesťanům, že patřičné náboženské projevy, ale především láska k jedinému Bohu ve třech osobách nevylučuje respekt (úctu) vůči jeho svatým. Je jasné, že jediným svatým (Nejsvětější) je pouze Bůh, ale my ostatní, pokud chceme jednou patřit do nebeského společenství s ním, musíme přijmout podíl na této svatosti (srov. Mt 5,48). Jinými slovy: staneme se také svatými, protože nic nečistého nemůže přebývat v blízkosti Nejvyššího. Některé tyto naše předchůdce církev prohlásila za svaté (srov. Mt 16,19), ne však z důvodu klanět se jim, ale v účtě následovat jejich příklad. Klaníme se jedině Bohu!

4. „*Poznáváme, Hospodine, svoje bezbožnosti i nepravosti svých otců, že jsme zhrěšili proti tobě. Nedávej nás v potupu*

pro své jméno, nevydáváš v pohanu svůj slavný trůn; rozpomeň se a neruš svou smlouvu s námi!“ (Jeremjáš 14,20-21).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Uvědomění si vlastní hříšnosti je prvním předpokladem k nápravě života. A to nejen svých poklesků, ale dokonce i poklesků svých předků, jak zmiňuje biblista. Nechtějme zapírat jejich i svá provinění, selhání, projevy své bezbožnosti, hříšnosti. Co by nás pak čekalo na věčnosti? Kromě uvědomění si všech těch slabostí je zde vysloveno toužebné přání setrvat v Boží blízkosti, odvolávající se na čest Božího jména.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Pokud se kriticky podíváme na dnešní dobu, zjistíme, že evropský člověk tohoto století nerad “poznává” projevy své bezbožnosti, natož si je přizná. Dokonce i ti, kteří se hlásí k pravé víře v jediného Boha, téměř nezpytují své svědomí, jak mi tolikrát, dokonce i veřejně přiznali. Jako bychom se báli hlubin svého nitra, ticha, kde můžeme pravdivě objevit jednak sebe sama, ale především svého Tvůrce. Když nad tím tak přemýšlím, uvědomuji si, že prvotní smlouvu, kterou s každým z nás Hospodin vytvořil, byl okamžik našeho stvoření. Tehdy nám daroval do našeho nitra otisk své lásky. My pak prostřednictvím naší vzniklé duše můžeme a máme objevovat jeho velikost. Proto, dobrý a věrný Bože: „...rozpomeň se a neruš svou smlouvu s námi!“

5. Proto tak pravil Hospodin: „Vrátíš-li se ke mně, nechám tě u sebe a zase mi budeš sloužit; oddělíš-li vzácné od braku, budeš zase mými ústy; oni se budou obracet k tobě, ale ty se nebudeš obracet k nim. Učiním z tebe tomuto lidu nepřístupnou bronzovou zed’. Když budou bojovat proti tobě, nic nezmohou, neboť já jsem s tebou, abych ti pomohl, abych tě vysvobodil,“ – praví Hospodin (Jeremjáš 15,19-20).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Je milé slyšet Hospodinova slova, kterými vyjadřuje respekt nad úradkem svého stvoření, když říká: „Vrátíš-li se ke mně...“ Nezapření respektu svobody člověka je důležitým aspektem působnosti Nejvyššího, když promlouvá ke svému lidu. Nenutí, ale nechává možnost volby, přičemž v jeho službě nalezne každý sloužící tvor opravdové bezpečí a pokoj srdce. Přesto ne zřídka dobrovolně opouští náruč milovaného Otce a volí raději brak než opravdovou svobodu milujícího Boha (srov. Gal 5,1).

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Jednou jsem se při biblické hodině zeptal dospělých křesťanů, proč vlastně chodí do kostela a proč se takto utíkají k Bohu. Odpověď mi mnohdy připomínala již zmíněná bronzová zed’ a výhody s ní spojené. Asi zčásti chápou některé “vypočítavé” katolíky, ale vidím v tom jakousi nezralost výhod a nevýhod. Přece životodárný vztah s milujícím Otcem se nedá přepočítávat, natož když víme, že pouze jeho milosrdenství rozhodne o naší věčné spáse! Tím pádem musíme říct, že v tomto je náboženská matematika zcela zbytečná, protože rozhodující jsou jediná slova, která slyšíme z kajících úst apoštola Petra: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ (Jan 21,17).

6. Toto praví Hospodin: „Proklet buď muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet. Požehnan buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody.“ (Jeremjáš 17,5-8).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Na samém začátku slyšíme silná (zatravující) slova z Hospodinových úst směřovaná k muži, který ne z lehkovážné slabosti, ale z rozhodnutí svého nitra (srdce) se od něho odvrací. Řečeno jinak: vědomě žije neustále v odklonu od Boží přítomnosti. Jako protipól je uveden muž, jenž je požehnan, protože v jeho srdci je opravdová naděje a důvěra v jediného a pravého Boha. Stojí za povšimnutí, jak je užito metafor obsahujících eschatologickou symboliku slov, jež zvolil starozákonní pisatel na popud autora nezapomenutelného věčného slova.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Když znovu, pozorně, opakovaně pročítám celý předložený text, jsem naplněn velkou bázní před Boží spravedlností, ale zároveň i nesmírnou vděčností za to, jak je Bůh laskavý. O to víc si všichni musíme dávat veliký pozor, abychom věci nebeské nezaměňovali za pozemské. Ze zkušenosti víme, že se takto stává, když někdy například naše nejbližší rodinné příslušníky, nebo dokonce i sami sebe (kult našeho já) upřednostňujeme před jediným a svrchovaným Pánem. I z tohoto popudu je pastoračně moudré zpytovat svědomí svého srdce, a to třeba i prostřednictvím těchto biblických rádků, které nás mají navádět na přímou cestu, jejímž jediným a pravým cílem je Pán Bůh.

7. Tu mě Hospodin oslovil: „Copak s vámi, izraelský dome, nemohu naložit jako ten hrnčič? – praví Hospodin. Jako je hlína v ruce hrnčičově, tak jste vy v ruce mé, izraelský dome!“ (Jeremjáš 18,5-6).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Bůh může opravdu všechno, a tím pádem i nakládat s člověkem dle své vůle. Ale nečiní tak, protože respektuje dílo svého stvoření a svobodnou vůli každého z nás. Jsme stvoření opravdu z matky země (srov. Gn 2,7) a naším společným otcem není nikdo jiný než sám Hospodin. A jako jsme vzešli z hlíny, tak se do ní jednou vrátíme (srov. Gn 3,19). Máme na mysli tělesnou schránku, která se tolikrát za život proměňuje, přičemž na ní tolikrát nezdravě lpíme. Byla nám dána z laskavých rukou našeho Stvořitele. Její zbytky půjdou po naší smrti do země, duše však by měla směřovat ke svému Stvořiteli do nebe. Usilujme, ať tam přijde čistá, jako byla v okamžiku stvoření.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Jako se v hrnčičově ruce vytváří křehká – hliněná nádoba, tak i v průběhu celého našeho života nabýváme určitou fyzickou podobu. Na každém je svým způsobem něco krásného a vzácného. Vždyť v těchto křehkých “nádobách” (srov.

2 Kor 4,7) je místo pro přebývání Svatého Ducha. Proto plně tyto “prostory” dané nám laskavým Hospodinem uvážlivě, protože obsah je tím nejdůležitějším, čím jednou budeme stát tváří v tvář Boží velebnosti. Z lásky a vděčnosti věčné Lásky naplníme tedy svůj život dobrými skutky z lásky, darováním se druhému.

8. Jeremjáš řekl úředníkům a všemu lidu: „Hospodin mě poslal, abych prorokoval proti tomuto domu a proti tomuto městu všechna slova, která jste slyšeli. Proto nyní napravte své mravy, své skutky a poslouchejte hlas Hospodina, vašeho Boha, a Hospodinovi bude líto seslat neštěstí, kterým vám hrozil.“ (Jeremjáš 26,12-13).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Jak veledůležitá je náprava života, a to zvláště když něco zaviníme vlastním přičiněním. Děláme pokání třeba za hříchy druhých, aby jim, třeba již zemřelým, byly odpuštěny jejich nepravosti. Někdy si klademe otázku, proč musí třeba trpět nevinní. Jejich utrpení však bývá mnohdy vysvobozujícím pokáním například pro duše jejich předků. Náprava života nese v sobě rozměr očistný, vysvobozující, přinášející penitentovi (kajícníkovi) opravdovou radost ze změny života. Tento duchovní rozměr patří bezesporu k duchovnímu růstu každého z nás!

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Už jako dítě jsem měl velký respekt a úctu vůči všem, kteří reprezentovali Pána Boha a jeho zákon zvěštovali svěřenému lidu. Mám na mysli naše biskupy, kněze, ale i všechny ty, kteří stojí třeba za katedrou ve škole, nebo vedou různé náboženské kurzy, a tak představují učící církev. Jedním takovým byl prorok Jeremjáš, jenž v Boží misii vyzývá izraelský lid k nápravě, a to s nadějným příslibem, že se Hospodin nad ním slituje. Tak by měl vypadat obsah i celého našeho evangelizačního snažení. Nehlásat sebe, ale jediného a pravého Boha, který se nám zjevil v Ježíši Kristu ukřižovaném (srov. 1 Kor 1,23) a následně vzkříšeném, z jehož podstaty žije jediná, pravá katolická církev, působící v třetí božské osobě, tj. v Duchu Svatém.

9. Tak praví Hospodin: „Nezhoditelná je tvá pohroma, velmi zlá je tvá rána. Není, kdo by se tě ujal, jsou léky pro vřed, a tvá jizva se nehojí. Zapomněli na tebe všichni tvoji milenci, nestarají se o tebe. Bil jsem tě jak nepřítele krutým trestem pro množství tvých nepravostí, protože jsou četné tvoje hříchy. Co křičíš pro své poranění? Nezhoditelná je tvá bolest? Pro množství tvé nepravosti, protože jsou četné tvoje hříchy, jsem ti to způsobil!“ Toto praví Hospodin: „Hle, změním osud Jakubových stanů, slituji se nad jeho příbytky, na své výšině zas bude vystavěno město, palác bude vybudován na svém starém místě. Chvalozpěv z nich bude znít, hlas jásajících.“ (Jeremjáš 30,12-19).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Protože stojí za povšimnutí, nelze tím pádem vynechat tuto velmi vzácnou pasáž třicáté kapitoly proroka, jemuž se na těchto stránkách věnujeme. Respektive on “se věnuje” nám, když

nás obohacuje těmito nádhernými texty. Pokud se pozorně zamyslíme nad právě přečtenými verši, musíme dojít k přesvědčení, že člověk je vskutku slabý, křehký, jinými slovy hříšný tvor, který bez pomoci Nejvyššího nikde v konečném důsledku nenajde zastání. Bůh je také spravedlivý, jak můžeme vyvodit z příslušných řádků, a jeho odplata je nepředstavitelně veliká. Je dobře, že Jeremjáš těmito slovy popsal hrůzu utrpení, které vzniká důsledkem hříchů, tj. urážek Nejvyššího. To zcela jistě proto, aby člověk nezapomínal, kam směřuje, a že Bůh opravdu existuje, a tím i jednou věčná odměna nebo věčné zatracení. Pozornému čtenáři zcela jistě neujde, že celý starozákonní úryvek končí zmínkou, jak se Bůh slituje nad svým lidem, jak, řečeno symbolicky, zbuduje palác na svém starém místě atd. Mohlo by se zdát, že Bůh je tak milosrdný, že překryje i svou věčnou spravedlnost, a tím zanikne věčné utrpení. Tento Origenův blud popírá nejen nauku Božího Syna (srov. Mt 25,31-33), ale také věčný princip Boží Justice.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Nevím, jestli jsme se někdy zamýšleli nad původem různorodých nemocí, jak fyzických, tak v oblasti duševní. Nejen lékaři, ale jinými odborníky je doloženo, že většina z těchto neduhů, jež komplikují spokojený lidský život, pramení z naší absence dodržování Božích přikázání. Třeba nadměrné užívání alkoholu, tabákových produktů, zbytečné rozčilování se pramenící z hádek a rozličných nepokojů atd. Z toho všeho pak přicházejí rozličné rány, nehojící se jizvy a rostoucí egoismus izolující jedince od ostatních (srov. Gn 3,10). Jak moudré je zachovávat harmonii života v souladu s tím, který všechno stvořil a neustále moudře řídí! Jak praktické je ve "výkřiku" lidské bolesti obracet se s prosbou o slitování k milosrdnému Spasiteli, aby skrze svátostné prostředky, jež nám zanechal, nalezla volající duše odpuštění!

10. Tak praví Hospodin: „*Lid, který byl ušetřen meče, nalezl na poušti milost. Izrael došel na místo svého odpočinku. Zdaleka se mu zjevil Hospodin: Věčnou láskou jsem tě miloval, proto jsem ti zachoval smilování. Zase tě zbuduji a budeš vystavěna, Izraelova panno! Znovu se ozdobíš svými bubínky a vejdeš do reje jásajících. Budeš opět štěpovat vinice na samých horách. Budou vysazovat a ti, kteří budou sázet, budou i sklízet.*“ (Jeremjáš 31,2-5).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Říká se, že koho Pán Bůh miluje, toho svatým křížem navštěvuje. O to víc to platí v celistvosti dějin izraelského národa; ten si prošel dlouhou očistnou cestou bídy a muk. Na druhé straně, jako žádný jiný národ zakusili Izraelité zvláštní Boží náklonnost, projevující se například ve slovech, která čteme v uvedeném desátém zastavení u proroka Jeremjáše: „*Věčnou láskou jsem tě miloval, proto jsem ti zachoval smilování.*“ Nedivme se, vždyť právě z tohoto národa vzešel Spasitel světa, darovaná věčná Boží láska. I takto Hospodin svému jednorozrozenému Synu připravoval cestu k příchodu.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: I my křesťané jsme na cestě, podobně jako naši starší bra-

trí ve víře, a toužebně a plni naděje hledíme k svému Hospodinu. Vždyť on jediný je tou neměnnou láskou projevující se ve třech osobách vzájemně se obdarovávajících. Právě proto nazýváme Boha skutečnou láskou (srov. Jan 4,8), toužící do svého niterného života vtáhnout každého člověka. Tato věčná láska, v níž není začátek ani konec, nikdy nikoho nezklamala, protože bytostně nemůže popřít sebe sama. Takový je náš Bůh, jenž pamatuje na své věrné, i kdyby všichni zapomněli.

11. „Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: 'Poznej Hospodina!' Neboť mě poznají všichni od nejmenšího do největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.“ (Jeremjáš 31,33-34).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Dalším známým textem starozákonního proroka Jeremjáše je výrok o smlouvě mezi Izraelským lidem a samotným Hospodinem. Vzniká jako obvykle z iniciativy Boha, vkládajícího do nitra svých vyvolených svůj pozitivní zákon. Tím jde ostatní jakoby bokem a vše je nasměrováno pouze k poznání Boha. Vše je ve srovnání s tímto kompasem života pravdy holým a prázdným nicotným stínem. Jak sladký a osvěžující je Hospodinův zákon odpouštějící nejen lidský hřích, ale dokonce i všechny tresty, které z něho plynou: „*Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.*“ Pouze Všemohoucí je schopen uzavírat, a to bez jakéhokoliv omezení, takové smlouvy!

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Lze tyto smlouvy mezi člověkem a Bohem provádět i dnes? Zcela určitě, vždyť se téměř nic nezměnilo, co se do podstaty Hospodina a lidského tvora týče. Jsem si jistý, že Pánova náruč je stejně otevřená jako tehdy, když pronesl prostřednictvím proroka slova, nad nimiž v této chvíli rozjímáme. Jen je potřebná lidská pokora a chtění otevřít dokořán své srdce a propojit ho s poznáním Boží velebnosti. Pak je vše kolem zbytečné a marné, protože dle slov mnohých svatých, kteří zakusili tuto nebeskou blaženost už zde na pozemské pouti, toužili co nejdříve spatřit jas nebeské slávy! I proto mnozí z nich umírali v poměrně mladém věku, ale přitom zralém pro věčnost.

12. Potom, když jsem dal kupní listinu Bárukovi, synu Nerijášovu, modlil jsem se k Hospodinu: „Ach, Panovníku Hospodine, hle, ty jsi učinil nebesa i zemi svou velkou mocí a svou vztaženou paží. Tobě není nic nemožného. Prokazuješ milosrdenství tisícům a splácíš nepravost otců do klína jejich synů, kteří přijdou po nich. Ty jsi Bůh veliký, bohatýř, jehož jméno je Hospodin zástupů, veliký v úradku a mocný v skutcích, tvé oči jsou otevřené na všechny cesty synů lidských, abys každému odplatil podle jeho cest a podle ovoce jeho skutků.“ (Jeremjáš 32,16-19).

SPIRITUÁLNÍ ROZMĚR: Citace, kterou jsme právě přečetli, dává nahlédnout do Jeremjášových pochybností. Těžko chápe, proč Hospodin přislubuje spásu příkazem ke koupi pozemků. Je milé sledovat předložený text, jak se tento Boží posel s důvěrou modlí, aby se mu dostalo vysvětlení. A ačkoliv Bůh není povinen vysvětlovat svému tvoru důvody svého rozhodnutí, přece tak činí v následujících verších (srov. Jer 32,26-35). Ale vraťme se ještě k předložené modlitbě, kde můžeme obdivovat ušlechtilé vyjadřování prosícího služebníka: dřív než vysloví svou otázku (srov. Jer 32,24-25), vychvaluje Pánovu velebnost.

PASTORAČNÍ ROZMĚR: Stálo by možná za upřímnou reflexi vyhodnotit způsob našich každodenních privátních modliteb. Jestli se nesou v duchu pokorného Jeremjáše, nebo spíše s nervózní dikcí vůči laskavému Hospodinu, když netrpělivě očekáváme reakci na naše monologické „snažení“? Stejně je vše v rukou věčné Lásky a všechno, podobně jako i my, lidé jak současní, tak budoucí, k ní směřujeme. V této jediné vidině pravdy upokojme své neklidné srdce a celou svou duši se oddejme Pánu...

Závěr

V křesťanském světě je známá věta svatého Jeronýma, že neznalost Písma je neznalostí samotného Krista. Tzn., že pokud chceme plně pochopit evangelní učení Božího Syna, je nutné znát myšlení i nebeského Otce, jehož výroky čteme i prostřednictvím již tolik zmiňovaného Jeremjáše. Na první pohled se může zdát, že se nás tyto starozákonní věty přímo nedotýkají, ale nejsme daleko od pravdy, že přece jen o nich časem začneme poctivě a hloubavě přemýšlet a zpětně konfrontovat s našimi nitry. Vždyť je to Slovo věčného, nikdy neměnného Boha, jenž je začátkem a koncem všech lidských dějin. Jen lidé se neustále mění, tvoří, získávají a následně ztrácejí, vyhrávají a prohrávají; přicházejí na tento svět a následně z něho odcházejí. Jen duše je věčná a dojde ke svému odpočinku (aktivnímu pokoji) pouze v Bohu, a tím pádem i v pravdivosti, věrnosti a věčnosti jeho Slova. Jak říká svatý Augustin: Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, Bože!

Kéž nám i těchto několik prorokem zaznamenaných Božích sdělení lépe pomůže koncentrovat naše životy na smysl pozemské existence. I proto jsem záměrně tyto biblické citace přetransformoval do spirituální a pastorační roviny, což by mohlo pomoci k lepšímu chápání a objevování Boha, který je neustále ve své lásce (smilování) mezi námi přítomen: „*Věčnou láskou jsem tě miloval, proto jsem ti zachoval smilování. Zase tě zbuduji a budeš vystavěna, Izraelova panno! Znovu se ozdobíš svými bubínky a vejdeš do reje jásajících.*“ (Jeremjáš 31,3-4).

P. ThDr. Patrik Maturkanič, PhD., CFSsS
farář farnosti Novosedlice, Dubí, Cinovec
odborný asistent na VŠAPs Terežín

Autor obrázku: Horace Vernet, Jeremjáš na ruinách Jeruzaléma (1844)
(zdroj: commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=34607057)

Zprávy z diecéze

Obnovení dlouhomosteckého posvícení

V neděli 22. dubna 2018 jsme v kostele sv. Vavřince na Dlouhém Mostě slavili obnovené posvícení. Slavnostní mši svatou z výročí posvěcení kostela celebroidl generální vikář litoměřické diecéze Mons. ICLic. Mg. Martin Davídek. V kronikách a ani u pamětníků jsme se nedozvěděli, kdy se na Dlouhém Mostě slavilo posvícení.

Foto: Kilián Olekšák

Toto obnovené posvícení jsme mohli slavit letos díky panu Mgr. Martinu Barusovi, který nám v loňském roce, kdy jsme slavili jubileum naší farnosti, pomohl dohledat v archivech litoměřického biskupství přesné datum, kdy byl kostel posvěcen. Bylo to 23. dubna 1699. Během svého bádání nám také velice pomohl při hledání přesného místa, kde byl pohřben první samostatně ustanovený dlouhomostecký farář P. Vítus Marschner OSB. A tak byl po mši svaté slavnostně požehnan nový kříž, který byl vztyčen nad jeho opraveným hrobem. Místo jeho posledního odpočinku požehnal otec Martin, který zdůraznil důležitost hledání vlastní identity farnosti v jejích kořenech, které můžeme právě nalézt z míst posledního odpočinku. Neboť pokud si budeme připomínat naše předchůdce, kteří již zemřeli, tak i my jednou budeme vděční těm, kteří si jednou třeba vzpomenou na nás. A u otce Víta Marschnera to trvalo velice dlouho. Celou slavnost jak při mši svaté, tak i u hrobu otce Víta obohatil svým zpěvem sbor Laurentius, který zpívá právě při farnosti na Dlouhém Mostě.

Mgr. Martina Olekšáková

Mimořádné úterý na Biskupském gymnáziu ve Varnsdorfu

Je úterý 17. dubna 2018. Svěží jarní ráno jako by chtělo studenty i učitele přicházející do školy vybavit energií a optimismem pro tento

to mimořádný den. Před osmou se hlavním vchodem, který je dnes mimořádně celé dopoledne odemčený, trouští postupně dvacet pátáků v doprovodu rodičů nebo i bez nich na druhý termín přijímacích zkoušek. Je to jejich druhý pokus, tak už nejsou tak vyjukaní jako padesátka jejich vrstevníků, která tudy procházela na první termín o pár dní dřív. Hlásí se nám jich letos opravdu hodně, máme z nich radost.

Budoucí primáni jsou však v roli předskokanů očekávané milé návštěvy dnešního dne. Je symbolické a milé, že právě tento den si vybral otec biskup Mons. Mgr. Jan Baxant, aby přijal pozvání ředitele gymnázia ing. Bc. Jiřího Jakoubka k návštěvě školy, kterou Litoměřické biskupství zřídilo a provozuje. Návštěvy otce biskupa Jana na gymnáziu jsou vždy okořeněny slavnostní atmosférou očekávání, která začíná v ředitelně a šíří se celou školou, ať už to bývá na začátku školního roku, kdy nám náš duchovní otec přijíždí požehnat do nového školního roku, nebo jako dnes pozdravit a povzbudit nás v průběhu náročné práce ve finální fázi mezi přijímačkami a maturitou.

Foto: archiv BG

Program návštěvy byl jednoduše bohatý a dal se pojmenovat jediným slovem – setkávání. Otec Jan prošel třídami, oslovil primány, popřál štěstí maturantům, nakoukl do výuky kvintánů i septimánů. Nenechal si ujít svou oblíbenou francouzštinu a při té příležitosti ho kroky zavedly do školního klubu, který je určený především pro volný čas a relaxaci, ale z důvodu nedostatku prostoru se tu učí i cizí jazyky. Důležitou chvílí bylo setkání s učiteli. Nikdo jiný nás neoslovuje tak tradičně uctivě. Milé paní profesorky a páni profesori. Pár slov, ze kterých vyzařuje obrovská úcta k naší práci. I následující laskavá slova plná naděje a porozumění jsou vzpruhou pro náš každodenní střet tradičních hodnot, které se snažíme svým žákům předat, a podivného světa kolem.

Je nám velkou odměnou, že otec biskup Mons. Mgr. Jan Baxant na závěr své návštěvy konstatoval, že ho oslovila přirozená, přátelská a vstřícná atmosféra školy, ve které se mohou naši žáci rozvíjet a vzdělávat.

Mgr. M. Janáková

Již po XIV. se letos v květnu uskuteční pěší pouť z Prahy do Jeníkova

V roce 2004 šli pěší poutníci z Vranova nad Dyjí do Mariazzell na pouť národů, které patřili do Rakouska – Uherska. Putování krásnou jarní přírodou, natolik všechny zaujalo, že chtěli, aby v tomto termínu existovala nějaká pravidelná pouť na našem území. Po prvních letech, když si FATYM Vranov nad Dyjí adoptoval Jeníkov, už jsme věděli, jaké významné mariánské poutní místo kdysi Jeníkov byl, a tak byly zahájeny pěší poutě do Jeníkova. A odkud jinud než přímo z centra naší země, z Prahy, od katedrály sv. Víta. Tato stokilometrová pouť je krásná nejen díky jarní přírodě a krajině, kterou v Polabí, a pak v Českém Středoohoří prochází, ale i mnoha dalším skutečnostem. Patří k nim i například upozornění na problematiku pohraničí Litoměřické diecéze s jejím duchovním poselstvím. Letos pěší poutníci začínají ve středu 16. května v 19. hod. u katedrály v Praze.

Po noclehu dojdou další den do Nelahozevsí, v pátek pak vstoupí do Litoměřické diecéze u Libochovic a v sobotu přenocují v Kostomlatech.

Foto: Táňa Dohmalová

V neděli kolem 13. hodiny vyvrcholí pouť mši svatou u Panny Marie Matky Důvěry v Jeníkově. Přidáte se i Vy? Ti, kteří to zkusili, se rádi přidávají, byť i jen na jeden úsek – den, či pár hodin cesty. Můžete se hlásit u o. Nika email: richterjan@seznam.cz, nebo na tel.: 731 402 743

Táňa Dohmalová

Mons. Jan Baxant biřmoval v Mladé Boleslavi

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant biřmoval v neděli 22. dubna 2018 v arciděkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mladé Boleslavi 43 biřmovanců.

Foto: Kristina Helena Šléglová

Přestože ve srovnání s jinými diecézemi, především moravskými, se zdánlivě jedná o malý počet osob, v litoměřické diecézi je to naopak nebývale velké množství. Tento počet biřmovanců naznačuje, že v některých místech diecéze nastává duchovní probuzení, které vede dosud jen pokřtěné křesťany, aby po náležité přípravě přijali tuto svátost křesťanské dospělosti.

Redakce

Benefiční koncert litoměřické Farní Charity

V pátek 27. dubna 2018 se od 19 hodin konal v litoměřickém kostele Všechny svatých benefiční koncert, který uspořádala Farní charita Litoměřice. V úvodu večera promluvil Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, a Jitka Věrnýchová, která je pověřena vedením Domova na Dómském pahorku.

Foto: Martin Daviděk

Na koncertě vystoupil ženský komorní sbor Cantica Bohemica pod vedením Mgr. Dominiky Valeškové a PhDr. Vladimíra Frůhaufa. Svou hru na varhany představili také žáci varhanního oddělení Základní umělecké školy v Litoměřicích. Výtěžek koncertu bude věnován na nákup kyslíkového koncentrátoru, který pomůže seniorům z Domova na Dómském pahorku.

Redakce

Píšťanští obyvatelé přinesli naturálie do litoměřické katedrály na připomínku 800. výročí

V sobotu 28. dubna 2018 ve 12 hodin dorazili na Dómský pahorek v Litoměřicích v historických kostýmech a koňským povozem obyvatelé obce Píšťany. Stalo se to proto, že obec slaví výročí 800 let od písemné zmínky, která se nachází v listině vydané v roce 1218 králem Přemyslem Otakarem I. Ve zmiňované listině český panovník daruje sedláka Bikuta jako prvního nevolníka litoměřické kapitule a potvrzuje držení statků a majetků v Píšťanech. Sedlák Bikut pak, podle zpráv v kronikách, pravidelně vozil z obce proboštovi litoměřické kapituly naturálie. Tento historický vztah chtěl připomenout současný píšťanský spolek, který se pojmenoval po sedlákově Bikutovi a který také průvod do Litoměřic zorganizoval.

Foto: Václav Sládek

Naturální i symbolické dary obce litoměřické kapitule převzal její současný probošt J.M. can. Mgr. Jiří Hladík, O.Cr. za přítomnosti kanovníka Mons. Martina Davidky. Slavnost doprovázel žalhostický dětský sbor Vínohrádek pod vedením Mgr. Vladimíra Fiedlera.

Je třeba doplnit, že obec Píšťany je historicky starší než oněch 800 let a je zmiňovaná již v zakládací listině litoměřické kapituly v roce 1057.

Redakce

Zástupci americké biskupské konference na návštěvě naší diecéze

Na návštěvu litoměřické diecéze zavítal 24. dubna 2018 texaský biskup Patrick James Zurek, který je předsedou Asociace českých amerických kněží, a paní Tetiana Stawnychy z Washingtonu, ředitelka Sbírký na pomoc církvi ve střední a východní Evropě při americké biskupské konferenci.

Foto: Dominik Faustus

Američtí hosté s generálním vikářem Mons. Martinem Davidkem navštívili klášter v Doksanech, poté se zastavili v terezínském památníku, kde se pomodlili za oběti II. světové války. Odtud se vypravili na litoměřické biskupství a konzistoř. Z Litoměřic putovali do Rumburka, do Schrödingera institutu, kde je ředitelka paní Gabriela Doušová seznámila s činností této organizace.

Redakce

Blahopřání otci Benno Benešovi k 80. narozeninám

Foto: archiv

Salesián otec Benno Beneš se narodil 19. dubna 1938 do česko-německé rodiny v Oseku. Již během svého dětství, v období válečných let, poznal v tomto dvojazyčném prostředí zblízka válku a nenávisť. Po vyhnání cisterciáků z oseckého kláštera se v Oseku také poprvé potkal se salesiány. Trvalo to však ještě řadu let, než v roce 1966 vstoupil do salesiánského noviciátu a v roce 1970 mohl složit trvalé sliby. V roce 1972 byl tajně vysvěcen na kněze. Od ledna 1993 až roku 1999 byl provinciálem salesiánů. Na počátku nového tisíciletí se vrátil do rodného kraje a stal se členem salesiánské komunity v Teplicích.

V roce 2015 obdržel putovní Zlatou holubici míru, prestižní světovou cenu za zásluhy o porozumění mezi národy, protože významným způsobem pomohl k usmíření českého a německého národa. Zlatá holubice je tzv. „tichá cena“. Nedoprovází ji žádná pompa či mediální zájem, přestože ji mívají na stole i hlavy států. Ve světě existuje jen 30 kusů těchto putovních Zlatých holubic míru. Jejich držitelé je mohou po čase předávat dalším osobnostem. Cenu v minulosti obdrželi například 14. dalajláma, prezidenti Roman Herzog, Václav Havel a Lech Walesa, dále proslulí vědci, umělci či míroví aktivisté.

V letošním roce se otec Benno dožívá významného životního jubilea – 80 let života, a tak by se také redakce časopisu Zdislava chtěla připojit k dlouhé řadě gratulantů. Přejeme otci Bennovi mnoho sil, zdraví i Božích milostí do dalších let a děkujeme za jeho kněžské působení v litoměřické diecézi, salesiánské provincii i na poli mezinárodního usmíření, neboť blažení jsou tvůrci pokoje. Otče Benno, děkujeme!

Redakce

Diecézní charita Litoměřice se podílí na realizaci projektů rozvojové spolupráce v Mongolsku spolu s Oddělením humanitární pomoci a rozvojové spolupráce CHČR.

Pomáháme dětem k teplu a lepší stravě

Ne všechny děti v Mongolsku se mohou vzdělávat v teple a jíst kvalitní potraviny. Diecézní charita Litoměřice se snaží jejich situaci zlepšit.

V roce 2017 podpořila projekt organizace DON BOSCO centrum, která se v Darkhanu (Mongolsko) dlouhodobě věnuje vzdělávacím a sociálním aktivitám s dětmi a mládeží. Středisko DBC je otevřeno denně pro děti, mladé lidi a dospělé, zejména z velmi chudých podmínek. Mnoho z nich je i z nejchudší části, z „garbage area“ - smetiště, které je jejich každodenním živobytím.

Podpořený projekt se týkal realizace nového topného systému v budově, ve které probíhají aktivity Salesiánů související se vzděláváním dětí a mladých lidí. Na starém topném systému s radiátory, které byly všechny zapojeny sériově, nebylo možné regulovat teplotu. V Mongolsku jsou tuhé zimy a teplota venku klesá až na minus 50°C. Uvnitř místností teplota dosahovala pouze 8°C a v těchto podmínkách nebylo možné vzdělávací a sociální aktivity provádět. Oprava topného systému a osazení radiátorů regulačními ventily byla nezbytná a přinesla středisku vyhovující teplotní podmínky v místnostech pro pořádání aktivit centra. Zařízení využívá více než 500 lidí (okolo 200 farníků, 50 účastníků vzdělávacích kurzů a více než 375 dětí). Většina těchto lidí žije v nevhodných hygienických podmínkách bez vody a ve středisku využívá sprchu. Děti jsou vděčné za maličkosti. Jak napsal jeden kanadský dobrovolník o dětech v oratoři Don Bosco centra v článku na www.dbmongolia.org: „Jak málo místním dětem stačí k radosti: rozbité pingpongové páčky, dětské kolo, na kterém se střídají, papír na malování... Chudé děti s čistým srdcem.“

Děti vyrobily „Poděkování Diecézní charitě Litoměřice za teplo i v krutých mongolských mrazích“ a společně se s ním vyfotily (viz fotogalerie).

Dalším projektem Diecézní charity Litoměřice byla podpora aktivit dětí ve středisku organizace Verbist Care Center, která se v Ulánbátaru vzdělávacím a sociálním aktivitám dětí a mládeže dlouhodobě věnuje.

Ve středisku a v letním kempu byly prostředky použity nejen na zdravé potraviny, lékařskou péči, čistící a hygienické potřeby, vytápění, elektřinu, vodu a opravy, ale i opravy a údržbu budovy centra. Darem bylo podpořeno 39 dětí a prostředky umožnily VCC přijmout dalších 5 dětí. Všechny děti žijí v čistém a teplém prostředí, mají dostatek vyvážené stravy, jsou zdravé, chodí do školy a věnují se dalším vzdělávacím a kulturním aktivitám v centru.

Autor: Edith Vlčková

Děti se mohou díky Charitě scházet i v zimě

Ke vzdělání patří i tradice

Děkujeme!

Děti z Verbist Care Center

Oblastní charita Most - Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Domino

V litvínovské čtvrti Janov, na dohled od polorozbitých panelových domů, se nachází čerstvě zrekonstruovaná budova Oblastní charity Most, tzv. Komunitní centrum Janov. Mimo aktivit, které se zde pořádají, je v budově také Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Domino. Docházejí sem děti ve věku 6 – 14 let a mládež ve věku 15 – 26 let, aby využívali tento bezpečný prostor pro trávení svého volného času, dostávalo se jim informací, pomoci a podpory v jejich obtížných životních situacích (rozpad rodiny, problémy se školou, pasivní životní stereotyp, obtížné události mezi vrstevníky apod.). Pracovníci v Domínu se tím snaží kladně ovlivňovat jejich životní styl, hodnoty a jejich nasměrování, a to vše dle jejich individuálních potřeb.

Nejčastějšími klienty jsou děti z blízkého sídliště s obtížně dosažitelnými dobrými sociálními podmínkami. V bytech, ze kterých sem docházejí, jsou velké problémy s tečkou vodou a dodávkami tepla a elektřiny.

Na návštěvu Domina mě pozval okrskový vikář litvínovského děkanství, P. Grzegorz Czerny, jenž vyslyšel potřeby Komunitního centra a každou středu jezdí do Domina udělovat dětem hodiny náboženství. Jak čte z vlastních zápisů, jeho první vyučování zde proběhlo v dubnu 2016 a od té doby tady učí děti modlitby, písně a povídá si s nimi o jejich starostech. Dnes jsou v malé klubovně na dvoře za hlavní budovou čtyři děti, ostatní se prý stydí, protože se dozvěděly, že přijede nějaký pán s foťákem a bude si s nimi chtít povídat. „Kapacita klubovny je asi 12 osob, ale počet dětí je pokaždé jiný, nemají povinnost sem docházet. Chodí sem však rády a mnohokrát se stalo, že ani nechtějí jít domů, až z toho pláčou.“

P. Grzegorz Czerny

Nemají to lehké, některým umřela maminka či tatínek a zde jsou v teple a věnují se skupinovými činnostem, které je baví," říká otec Czerny.

Jako sociální pracovníce s dětmi pracuje paní Knarik Manukyan, které říkají paní učitelko. Ukazuje mi nástěnku s fotografiemi a vypráví, že komunitní centrum a jeho prostory jsou otevřené denně od dvanácti do sedmnácti hodin, že mají celkem 189 klientů a ti se tedy musejí při svých činnostech po dvou hodinách střídát, aby vyšel čas na všechny. Děti jsou prý velmi nadané, mají sportovní kroužek a využívají tělocvičnu, pěvecký a taneční kroužek, se kterým byly na zájezdu v Německu, a všechny krásně kreslí. Ostatně, spoustou obrázků jsem v klubovně obklopen. Jsou všude: na stěnách, na nábytku, na oknech i na záclonách. Paní Knarik také pomáhá dětem s domácími úkoly a s doučováním.

Jan Horváth, pro děti další „pán učitel“, dává dětem pravidelně kurzy romštiny. To aby se mezi svými neztratili a hlavně, aby jazyk pochopili a znali jeho historii a tradice. Děti mi s ním odříkávají slova romské velikonoční koledy.

Je mi tady, v malé klubovně janovského Domina, příjemně a mile. S otcem Grzegorzem, dvěma učiteli a dětmi jménem Nikola, Petra, Ludvík a Zdeněk. Po hodině se loučím a jednu si ještě projít trasu skrze nevládné janovské sídliště, kam se do chladných bytů (je polovina března) brzy začnou vracet děti, kde v místnostech bez elektřiny budou usínat a třeba si i opakovat desatero, které jim dnes připomínal jejich hodný pan farář.

Společné foto

Paní Knarik Manukyan

Děkuji nejen Charitě Litvínov, jejímu mosteckému oblastnímu vedení, ale celé organizaci Charita České republiky za náročnou a zásluhou práci. Jejím přispěním má spousta lidí, zvláště dětí, šanci na lepší a hodnotnější život.

Autor článku i fotografií: Dominik Faustus

**karmelitánské
nakladatelství**

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

Neal Lozano

Návrat staršího bratra

Autor nás vede k zamyšlení nad tím, zda v nás také nedržímo postoje staršího bratra z Lukášova evangelia, který – aniž by se od něj fyzicky vzdálil – dávno opustil svého otce srdcem.

brož., 136 s., 189 Kč

Ulf a Birgitta Ekmanovi

Velký objev

Naše cesta do katolické církve

Svědectví o svém životním hledání manželé Ekmanovi nesešli za cílem živit kontroverzi. Jejich vyprávění dýchá zralostí, pokorou a vděčností za vše, co je na této cestě posunulo dál.

brož., 208 s., 299 Kč

Mariateresa Zattoni, Gilberto Gillini

Křehké vztahy?

Viry a antiviry v manželství

K oslabení partnerského vztahu přispívají útoky jistých virů, které jsou produktem kulturního a společenského klimatu. Jaké konkrétní antiviry mohou párům pomoci účinně se bránit?

brož., 104 s., 199 Kč

James Mallon

Proměna farnosti

Z udržovacího režimu k misijnímu zápalu

Církev dostala jako hlavní úkol získávat učedníky a jít s radostnou zvěstí ke všem lidem. Kanadský kněz J. Mallon nabízí řadu podnětů, jak dospět k tomu, aby se farnosti začaly probouzet.

brož., 292 s., 299 Kč

Bruno Ferrero

Zdrávas, Maria

Knížka nabízí text modlitby *Zdrávas, Maria* s krátkými příběhy, které dětem přiblíží jak obsah této krásné modlitby, tak i láskyplnou přítomnost Panny Marie v našich životech.

váz., 48 s., 169 Kč

Lene Mayer-Skumanzová

Lžička medu

Cesta k prvnímu svatému přijímání

Skupinka dětí z jednoho města se připravuje na první svaté přijímání. Co při tom zažijí? Obyčejně neobyčejný příběh o tom, jak Bůh vše promlouvá do dětských duší.

váz., 120 s., 199 Kč

■ Nešpory v katedrále, Litoměřice, každou neděli

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

■ Obnova křížových cest Šluknovska, Loreta Rumburk, duben - květen 2018

Historie křížové cesty v Rumburku. Obnova křížových cest na Annabergu, v Brtníkách, na Jáchymu a v Království. Připravuje RKF Rumburk.

■ Mezinárodní pouť smíření, Hejnice, 5. 5. 2018

Basilika Navštívení Panny Marie v Hejnicích, 10.30 hodin. Hlavním celebrantem bude děkan a farář budyšské katedrály Wito Scapan. Poutníky z Čech, Saska a Dolního Slezska na Mezinárodní pouť smíření Panny Marie, Prostřednice všech milostí zve Římskokatolická farnost Hejnice a Klášter Hejnice, vzdělávací, konferenční a poutní dům. V 15.00 hodin - Žehnání Poustevnického kamene, obnovené vyhlídky nad Hejnicemi - pořádají Lesy ČR, s. p.

■ Varhanní koncert, Liberec, 6. 5. 2018

Kostel sv. Bonifáce v Liberci Hanychově, 18.00 hodin. Na varhany zahraje známý český varhaník, skladatel Michal Novenko, zpěv – soprán: Karolína Grebeníčková. Dary z tohoto koncertu budou věnovány na další potřebné úpravy kostela sv. Bonifáce. Srdečně zvou příznivci kultury z Hanychova.

Nemůžete-li se koncertu zúčastnit a chcete přispět na tuto sbírku, můžete svůj dar zaslat na farní účet č. 7585463001/5500 variabilní symbol 777. Pokud budete na dar potřebovat vystavit potvrzení, udávejte prosím celou adresu.

■ Oblastní setkání dětí a ministrantů, Litoměřice, 12. 5. 2018

Diecézní dům kardinála Trochty v Litoměřicích, 10.00 hodin. Oblastní setkání dětí a ministrantů (pro děti mladšího školního věku) je určeno pro vikariáty: děčínský, krušnohorský, litoměřický, lounský, teplický a ústecký. Počty dětí s věkem zasílejte do 6. května 2018 na e-mail: dkcdltm.cz. Pořádá Diecézní katechetické centrum.

■ Mariánská pouť Prahou, Praha, 12. 5. 2018

Pouť začíná od 11.00 hodin - v Kosteletě Nanebevzetí Panny Marie na Strahově. Tradiční Mariánská pouť Prahou za obnovu historického Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí (15.45 hodin - Zastavení k modlitbě na místě strženého sloupu na Staroměstském náměstí), s obrazem Panny Marie Rynecké, Palladia Evropy, aby bylo obnoveno svaté místo dikuvzdání Neposkvrněné Matce Boží, Ochránkyne Evropy a našeho národa, a tak napraveno její znecucení.

■ Festival 2018 - Salesiánské středisko mládeže, Pardubice, 12. 5. 2018

Program začíná v 10.00 hodin mší svatou, P. Petr Vaculík SDB, více na: <http://www.shm.cz/festival/>

■ Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 5. 2018

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Poutní mše vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

■ Konference: 500. výročí vzniku Klaudyánovy mapy Čech, Litoměřice, 16. 5. 2018

Od 10.00 do 16.00 hodin na hradě v Litoměřicích: Konference „Mikuláš Klaudyán 1518/2018, 500 let od vydání první tištěné mapy Čech“. Jediný známý dochovaný originál Klaudyánovy mapy je v majetku Biskupství litoměřického – zachoval se v biskupské knihovně v Litoměřicích. Uložen je ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích. V den konání konference bude tento originál vystaven. Akci pořádá Filozofická fakulta UJEP, Výzkumné centrum historické geografie HÚ AV ČR a PŘF UK a Zeměměřický úřad. Probíhat bude mj. i pod záštitou Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického.

■ Benefiční koncert pro Hospic sv. Štěpána, Litoměřice, 17. 5. 2018

Katedrála sv. Štěpána, od 18.00 hodin. Účinkují: Kateřina Englichová - harfa, Vilém Veverka - hoboj. Program: M. Ravel, J. H. Třeček, B. Smetana, L. Sluka, C. Debussy. Předprodej vstupenek na www.smsticket.cz nebo v obchodě Bona Fide, Michalská 21, Litoměřice. Základní vstupné: 250,- Kč, benefiční vstupné 500,- Kč, 800,- Kč, 1 400,- Kč.

■ Loretánská muzejní noc, Rumburk, 18. 5. 2018

Loreta, 20.00 - 23.00 hodin. Loretánská muzejní noc v Rumburku. 12. ročník akce. Hudební vystoupení dětských pěveckých sborů a výtvarné dílny. Koná se v rámci Festivalu muzejních nocí 2018.

■ Koncert, Smržovka, 19. 5. 2018

Kostel sv. Michaela, 17.30 hodin. Ekumenický sbor Jizeroš, působící již 30 let v Jablonci nad Nisou a Liberci, spojuje svá vystoupení s dobročinnými akcemi. V jeho provedení, pod taktovkou Marcela Štěpánka, uslyšíte Viničnou mši.

■ Slavnost Sslání Ducha svatého, Jablonné v Podještědí, 20. 5. 2018

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí, 10.00 hodin - Mše svatá v bazilice, 18.00 hodin - Svatodušní poutní Mše svatá v zámecké kapli na Lemberku, J.M. can. Karel Havelka

■ Film a spiritualita: Poselství míru / Tiha oběti, Praha, 23. 5. 2018

Ústřední knihovna, Velký sál, Mariánské náměstí 98/1, Praha 1, od 19.00 hodin. FILM A SPIRITUALITA SPECIÁL - Ve spolupráci s Akademickou farností Praha. Projekce s úvodem a moderovanou diskuzí. Uvádí Mgr. Lukáš Jirsa, Ph.D. Filmy: Poselství míru. ČSSR 1951, V. Trapl, Tiha oběti. ČR 2018, Z. Zvonek. Diskusi bude přítomen režisér Zdeněk Zvonek. Vstupné 100 Kč.

NOC KOSTELŮ 2018, Česká republika, 25. 5. 2018

Hlavní pout' ke sv. Zdislavě, Jablonné v Podještědí, 26. 5. 2018

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 7.00 hodin - Mše svatá u oltáře sv. Zdislavy, 9.00 hodin - Mše svatá diecézní - biskup Mons. Jan Baxant, 11.00 hodin - Mše svatá za rodiny - arcibiskup Mons. Jan Graubner, 15.00 hodin - Slavnostní nešpory před Nejsvětější Svátostí, 17.00 hodin - Koncert. 8.00 - 12.00 hodin - zpovídání.

Koncert, Světlá pod Ještědem, 26. 5. 2018

Kostel sv. Mikuláše, 18.30 hodin. Program: G. P. Telemann Heldenmusic; 12 stylizovaných pochodů pro sólový nástroj a basso continuo. Hudba bude doplněna mluveným slovem. Citovat z díla Karoliny Světlé bude Veronika Korytářová. Na doplnění pak kvartetní skladby téhož autora.

Koncert Ztracené kapely s pásmem Popelka nazaretská, Litoměřice, 26. 5. 2018

Děkanský kostel Věch svatých, Mírové náměstí, Litoměřice, 17.00 hodin. Farnost Věch svatých v Litoměřicích zve na koncert Ztracené kapely s hudebně - literárním pásmem Popelka nazaretská. Text Václav Renč, hudba Vít Petrů, recituje Rudolf Kvíz. Vstupné dobrovolné.

Nikodémova noc, Raspenava, 1. 6. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné pozhánání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3, 1-21). www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

Eucharistická pout' za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 1. 6. 2018

Klášterní kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pout' za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné pozhánání.

Pout' motorkářů, Jablonné v Podještědí, 2. 6. 2018

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin - Mše svatá v bazilice, 13.00 hodin - Žehnání motorkářů a jejich mašin

Pout' pro mládež, Jablonné v Podještědí, 9. 6. 2018

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin - Mše svatá - P. Štěpán Smolen. Následný program pro mládež.

Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 6. 2018

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Poutní mše vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

Seznam poutí, které se konají v květnu a červnu najdete v tabulce na straně 8.

Společenství z Křešic u Litoměřic spolu s místním duchovním správcem P. Jaroslavem Střížem zve všechny, kdo chtějí adorovat a prožívat mariánsky laděný modlitební program na **pravidelné sobotní celonoční adorace**, které se konají **každou sobotu od 19.30 do ranních hodin** v křešickém kostele sv. Matouše.

Do Křešic existuje, kromě příjezdu po silnici, také dobré vlakové spojení.

KVĚTEN 2018 V TELEVIZI NOE

Biskupské svěcení
Mons. ThLic. Ing. Zdeněk Wasserbauer, Th.D.
Sobota 19. května 2018 od 10.00 hodin

Blahoslavený Duns Scotus
Italský životopisný film o skotském františkánovi.
Sobota 19. května 2018 od 20.00 hodin

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

Objednávky: objednavky@paulinky.cz

Jungmannovo náměstí 18

110 00 Praha 1

Tel.: 224 818 757

Corinna Kehröde-Warnecková

Můj růžový život s Bohem a rakovinou

Po stanovení diagnózy rakoviny v roce 2007 podstoupila autorka operaci a za nějakou dobu byla propuštěna z nemocnice jako stabilní pacient. O téměř pět let později přišla jako blesk z čistého nebe stejná diagnóza. Další dvě operace ani následná chemoterapie nepomohly, až nový lék zastavil růst metastáz. Na základě těchto zkušeností a také z radosti ze psaní si začala vést svůj blog, kde zpracovávala mnohé ze svých prožitků. Nadto psala i dopisy Bohu, jehož blízkost vnímala ve všech krásných, ale i těžkých obdobích svého života. A obojí se nachází právě v této knize, která představuje autentické svědectví ženy, jež navzdory onkologické diagnóze prožívá nejlepší období svého života. Brož., 248 s., 265 Kč

Kapesní diář 2019

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka z Posynodální apoštolské exhortace o lásce v rodině - Amoris Laetitia. 144 s., 90 Kč

Papež František

Laudato si' (Bud' pochválen)

Encyklika papeže Františka o péči o společný domov

Papež František v knize rozebírá otázky našeho života. Co je smyslem života na zemi, jaké jsou hodnoty společenského života, co je cílem naší práce a veškerého našeho úsilí.

2. vydání, brož., 160 s., 119 Kč

Novéna k andělu strážnému

Od svého počátku až k hodině smrti je lidský život obklopen ochranou andělů a jejich přímlovami. Každý věřící má u sebe anděla jako ochránce a pastýře, na kterého by neměl zapomenout. K rozjímání nad jejich významem pro náš život nám dobře poslouží i tato novéna, poukazující na základě biblických úryvků na některé z podob těchto andělských bytostí.

Brož., 24 s., 35 Kč, dotisk

Gabriele Amorth

S růžencem v ruce

Slavný exorcista se v této knize se čtenáři dělí o svou zkušenost s růžencem jako s jednou z nejdůležitějších modliteb jeho života. Jednotlivá tajemství růžence doprovází svými zamyšleními. Knihu ukončuje výběr z promluv a dokumentů posledních papežů věnovaných modlitbě růžence.

Váz., 160 s., 199 Kč

Bruno Forte

Barvy lásky

Autor se obrací na manželské páry a na ty, kteří se na manželství připravují, a představuje jim, jak se jejich vzájemná láska může neustále prohlubovat a růst, když ji budou prožívat podle vzoru Nejsvětější Trojice. Nápaditými fotografiemi ilustrovaná kniha v pevné vazbě může být vhodným dárkem ke svatbě i k výročí svatby.

Váz., 96 s., 249 Kč

Loretánská noc v Rumburku

pátek 18. května 2018 - 20.00 - 23.00 hodin
www.loretarumburk.cz

Ztracená kapela v Litoměřicích

sobota 26. května 2018 - 17.00 hodin
Hudebně-literární pásmo o životě Panny Marie

Benefiční koncert pro Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích

čtvrtek 17. května 2018 - 18.00 hodin

Výstava Sola Fide - Pouhou vírou zámek Děčín

25. dubna - 30. září 2018

Z diáře

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

6. 5.	10:30 - 14:00 hod.	Poutní slavnost u sv. Gotharda, Praha 6
10. 5.	10:00 - 12:00 hod.	Studenti BG Varnsdorf, Litoměřice
10. 5.	17:00 - 20:00 hod.	Žehnání kaple Nanebevstoupení Páně, Návárov
11. 5.	17:00 - 19:00 hod.	Bířmování, Dubá
12. 5.	9:00 - 12:00 hod.	Žehnání Křížové cesty, Frýdlant
13. 5.	14:00 - 16:00 hod.	Udělení iniciačních svátostí, Moldava
15. 5.	10:00 - 15:00 hod.	Kněžský den, DDKT, Litoměřice
15. 5.	17:00 - 22:00 hod.	Navalis, Praha
16. 5.	10:00 - 12:00 hod.	Konference „Klaudyánova mapa“ 1518/2018, Litoměřický hrad
19. 5.	10:00 - 15:00 hod.	Konsekce biskupa Zdenka, Praha
20. 5.	10:00 - 14:00 hod.	Bířmování, Chomutov
20. 5.	15:00 - 18:00 hod.	Jáhenské svěcení, Bohosudov
22. 5.	10:00 - 11:00 hod.	Zasedání konzistoře, Litoměřice
24. 5.	15:00 - 17:00 hod.	Maturitní vysvěcení na BG, Bohosudov
25. 5.	10:00 - 12:00 hod.	Návštěva v Věteřova
26. 5.	9:00 - 14:00 hod.	Svatozdislavská pouť, Jablonné v Podještědí
27. 5.	10:30 - 14:00 hod.	Bířmování, Ústí nad Labem
30. 5.	11:00 - 13:00 hod.	Návštěva Hospice sv. Zdislavy, Liberec
1. 6.	18:00 - 21:00 hod.	Bířmování, Bělá pod Bezdězem
3. 6.	10:30 - 14:30 hod.	Pastorační návštěva farnosti, Dolní Bousov
8. 6.	16:30 - 17:30 hod.	Moderátoři Noci kostelů, Litoměřice
9. 6.	11:00 - 15:00 hod.	Děkovná bohoslužba, Dlouhý Most

Mons. Martina Davidka, generálního vikáře

6. 5.	13:00 - 14:00 hod.	Bohoslužba se skauty, Mentaurov Litoměřice
7. 5.	17:00 - 21:00 hod.	Vernisáž výstavy M&M, Praha
8.- 9. 5.	16:00 - 16:00 hod.	Účast na konferenci, Želiv
10. 5.	10:00 - 11:00 hod.	UTR, Litoměřice
11. 5.	9:30 - 12:30 hod.	Školení GDPR, Litoměřice
15. 5.	10:00 - 14:00 hod.	Kněžský den, Litoměřice
19. 5.	7:30 - 8:30 hod.	Bohoslužba, Litoměřice
19. 5.	13:00 - 16:00 hod.	800 let obce, Libochovany
20. 5.	9:00 - 10:00 hod.	Bohoslužba, Libochovice
20. 5.	10:30 - 11:30 hod.	Bohoslužba, Třebenice
20. 5.	15:00 - 16:00 hod.	Účast na jáhenském svěcení, Bohosudov
21. 5.	18:00 - 21:00 hod.	Účast na předpremiéře filmu Emauzské opatství, Praha
22. 5.	10:00 - 11:00 hod.	Zasedání konzistoře, Litoměřice
22. 5.	11:00 - 12:00 hod.	Cesta 121, Litoměřice
23. 5.	10:00 - 14:00 hod.	Setkání pastoračních asistentů, Ltm
24. 5.	10:00 - 14:00 hod.	Zasedání kapituly, Litoměřice
25. 5.	13:00 - 14:30 hod.	Správní rada - ag. České středohoří, Ltm
25. 5.	18:00 - 23:45 hod.	Noc kostelů, Ústecký kraj
26. 5.	11:00 - 14:00 hod.	Požehnání křížové cesty, Lobendava
30. 5.	10:00 - 14:00 hod.	Setkání pastoračních asistentů, Liberec

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2018 vychází pět čísel
- cena 1 ks je 30 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535

PŘEDPLATNÉ

Dobrovolníci pro službu u sv. Zdislavy v Jablonném

Dovolujeme si Vás oslovit s prosbou o pomoc se zajištěním poutní sezóny 2018 v Jablonném v Podještědí.

Uvítáme dobrovolníky, kteří by nám zvláště během letních prázdnin pomáhali (za byt a stravu) zajistit: uvítací službu v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy, průvodcovské služby při komentovaných prohlídkách, pomoc s přípravou ubytování poutníků v Centru pro rodiny svaté Zdislavy, vaření aj. Jde o formu apoštolátu se sestrami a bratry dominikány na významném poutním místě naší diecéze pod vlídnou ochranou svaté Zdislavy.

Kontakt: S. M. Roberta Ševčíková OP, tel.: 731 203 817
E-mail: roberta@dominikanka.cz

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davidka (davidka@dltm.cz). **Výkonná redaktorka:** Magdalena W. Dvořáková (zdislava@dltm.cz). **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).

Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Smuteční průvod ze Strahova, mše svatá ke ctí sv. Vojtěcha, návrat ostatků kardinála Josefa Berana z Říma do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě 21. dubna 2018

Foto: Vilém Urbánek

Václav Matěj Jäckel,
Anděl strážný,
1715-20, dřevo, monochromie,
zlatení, původně ze hřbitovní
kaple sv. Františka Xaverského
v Liběšicích

Foto: Jan Brodský, SGVU v Litoměřicích